

**ASOCIAȚIA COLECȚIONARILOR
DE INSIGNE DIN ROMÂNIA**

2020

CRONOLOGIA REUNIUNILOR COLECȚIONARILOR DE INSIGNE DIN ROMÂNIA

4444

1. Petroșani	1975	- Întâlnire
2. Timișoara	1976	- Întâlnire
3. Craiova	1977	- Întâlnire
4. București	1978	- Întâlnire
5. Petroșani	1979	- Întâlnire
6. Arad	1980	- Întâlnire
7. Timișoara	1981	- Întâlnire
8. Arad	1982	- Întâlnire
9. Timișoara	1983	- Întâlnire
10. Petroșani	1984	- Întâlnire
11. Tg. Mureș	1985	- Întâlnire
12. Timișoara	1986	- Întâlnire
13. Timișoara	1987	- Întâlnire
14. Craiova	1988	- Întâlnire
15. Petroșani	1989	- Întâlnire
16. Petroșani	1990	- Întâlnire
17. Petroșani	1991	- Întâlnire
18. Petroșani	1992	- Întâlnire
19. Petroșani	1993	- Reuniune
20. Petroșani	1994	- Reuniune
21. Petroșani	1995	- Reuniune
22. Petroșani	1996	- Reuniune
23. Vulcan	1997	- Reuniune
24. Aninoasa	1998	- Reuniune
25. Aninoasa	1999	- Reuniune
26. Tg. Secuiesc	2000	- Reuniune
27. Lupeni	2001	- Reuniune
28. Lupeni	2002	- Reuniune
29. Lonea – Petrila	2003	- Reuniune
30. Lupeni	2004	- Reuniune
31. Tg. Secuiesc	2005	- Reuniune
32. Petrila	2006	- Reuniune
33. Alexandria	2007	- Reuniune
34. Petroșani	2008	- Reuniune
35. Petroșani	2009	- Congres
36. Tg. Secuiesc	2010	- Congres
37. Alexandria – Petroșani	2011	- Congres
38. Alexandria – Petroșani	2012	- Congres
39. București	2013	- Congres
40. Petroșani	2014	- Congres
41. Tg. Secuiesc	2015	- Congres
42. Băile Felix	2016	- Congres
43. Bacău	2017	- Congres
44. Băile Felix	2018	- Congres
45. Turnu Măgurele	2019	- Congres

ASOCIAȚIA COLECȚIONARILOR DE INSIGNE DIN ROMÂNIA

**JURNAL
INSIGNOGRAFIC
NR. 20**

ISSN 1843-9535

Pe coperta I este redată insigna jubiliară „Jurnal insignografic numărul 20”.
Proiect : Dumitru Ioan Pușcașu.
Realizat : ACCESORII PROD Oradea.

Colectivul de redacție :
Prof. Tiberiu Kelemen – coordonator,
Dumitru Ioan Pușcașu – redactor, tehnoredactare,
Gheorghe Boér – foto.
Mihai Livadariu – foto.
Alexandru - Gheorghe Turi - foto

În atenția colaboratorilor

Va informăm pe această cale că redacția își rezervă dreptul de a publica materialele în funcție de spațiu și de integrarea în profilul revistei. De asemenea, ne rezervăm dreptul de a face unele modificări pe textele acceptate pentru tipar, firește după consultarea și avizarea autorilor.

În unele cazuri, vom accepta preluarea unor articole apărute în alte publicații dar care prezintă un interes deosebit pentru tematica insignografică. În această situație persoana care propune articolul respectiv are obligația de a indica în mod exact sursa de proveniență.

Rugăm autorii să specifice bibliografia acolo unde este cazul.

Responsabilitatea pentru conținutul articolelor publicate revine în totalitate autorilor.

Materialele prezentate spre publicare nu se restituie.

COLABORATORI AI JURNALUL
INSIGNOGRAFIC DE-A LUNGUL
TIMPULUI

Balif Andrei; Bart Radu; Bălăiță Dorel; Beke Ernő;
Beke Lenke; Beke Csila; Boér Gheorghe; Botos
Ferencz; Brânzei Stelian; Căpitanu Gheorghe; Ciurea
Constantin; Cocon Alunel; Ciutacu Z. Gheorghe;
Cornaci C.V. Mihai; Costin Mihai; Cristoiu Eduard;
Crișu Marin; Constantin Ionda Șerban; Dina Ștefan;
Dina Ilinca; **Dogaru Ioan**; Dogariu Octavian;
Dumitrescu Constantin; PS † Galaction; Giurcanu
Costel; Göthér István; Huh Dorel; Ivan Mihaela
Alexandra; Ivan Silviu Mihai; Ilin Milan-Ștefan;
Ionescu Aurel; Kelemen Tiberiu Ștefan; Lipovan
Iulian; Livadariu Mihai; Lupu Constantin; Mușei Ioan;
Slobodan Mijatović; Munteanu Vilică;
Neiconi Timotei; Negulici Doina; Olaru Ioan;
Olaru Elvira; **Pitușcan Ioan**; Popovici Adrian;
Popescu Marius Călărași; Pușcașu Dumitru Ioan;
Rancz Gyula; Rebedea Miron; Ristea Tatiana;
Rovinar Mircea Ioan; Samoilă Ștefan;
Savu Elisabeta; Schaffer Ervin;
Sergiu Giuseppe Luigi; **Smaranda Aurică**
Strătilă Mina; Stroe Viorel; Tabără Radu;
Toma Dumitru; Tudora Mugurel-Tudor;
Turi Gheorghe-Alexandru; Vaum Ioan;
Vetró Bodoni András

ÎN LOC DE PREFAȚĂ

După numeroase eforturi ale unui colectiv mic de redacție, am ajuns să punem în undă numărul 20 a ceea ce este singura sursă de informare a colecționarilor care au în preocupările lor INSIGNA.

Rememorând drumul parcurs de la apariția primului număr, la Lonea, în perioada 28-29 iunie 2003 și până astăzi, putem concluziona că nu a curs „numai lapte și miere”.

Mica redacție, care de-a lungul anilor a avut cele mai neobișnuite locații, a fost criticată, niciodată nu a primit un cuvânt de încurajare sau vreo idee despre cum ar trebui să arate o revistă de specialitate, dar cu multă perseverență am adus „Jurnalul” de la 40 de pagini, cât a avut primul număr, la peste 100 de pagini color, cât a avut numărul 19, dar în cazul de față a crescut și prețul publicației, mai ales că tirajul este deosebit de scăzut (60-70 de exemplare).

Ne-am bazat mult și pe articolele trimise de dumneavoastră.

Am primit articole deosebite, dar și unele la care a trebuit să lucrăm mult ca să le putem publica, făcând tot posibilul ca „Jurnalul” să poată sta cu cinste alături de alte publicații de profil din Europa (precum „Münze Magazin”, revistă care ne-a fost mai mulți ani un ghid perfect și o sursă importantă în organizarea unei publicații de specialitate).

Cu ocazia împlinirii a 10 ani de activitate a A.C.I.R. am încercat să tipărim un număr special, scris de dumneavoastră, cu articole care să reflecte activitatea asociației. Am primit doar 33 de răspunsuri interesante, semnate de 47 membri ai asociației. Unii colegi au refuzat categoric să ne trimită păreri sau idei cu privire la ce ar trebui să facem sau în final cam ce se dorește de la noi.

Noi nu suntem redactori sau jurnaliști, Dumitru Ioan Pușcașu și semnatul acestor rânduri având preocupări total diferite în viața de zi cu zi. Un ajutor concret l-am primit din partea unor colegi precum Mihai Livadariu, Gheorghe Boér, Gheorghe Alexandru Turi și, mai nou, Eduard Cristoiu, care ne-au ajutat la ilustrarea revistei. Le mulțumim tuturor pentru aportul lor, pentru ca „Jurnalul” să capete culoarea dorită de fiecare.

La Adunarea generală de la Turnu Măgurele ni s-a sugerat, ca element de noutate, să introducem pe agenda noastră și proiectul de creare a unei pagini de publicitate în care să se poată face contra cost mici anunțuri de către colegii noștri. Deocamdată ideea se află în studiul nostru, deoarece noi tipărim numai un singur număr pe an sau, în cel mai bun caz, două.

Un coleg, care a trimis un articol pe care l-am publicat cu plăcere, menționa că: „...apariția numărului cinci al unei reviste trece relativ neobservată sau este privită cu scepticism, fiind încadrată la categoria „minunilor”. Numărul zece, dincolo de cifra rotundă reprezintă o mare aniversare și o probă a tenacității și succesului trecut cu brio. De la numărul 15, cum este cazul „Jurnalului insignografic”, putem vorbi de consacrare și o viabilitate a acestui proiect ...”; așa a gândit Radu Tabără în urma cu un an.

Noi am ajuns la numărul 20, poate vom continua dacă cele publicate vor prezenta interes. Ce ne dorim? ar fi mult de spus în această direcție, dar între multe lucruri pe care le dorim este să avem sănătate și forță să ducem mai departe singura revistă din domeniul insignografic.

Bineînțeles ne-am dori emiterea unei insigne ce marchează evenimentul, care să fie pusă în circulație odată cu revista. Dorim și în continuare o bună colaborare cu domnul inginer Coriolan Chiricheș, care de ani buni și cu multă abnegație nu pune revista pe hârtie.

Încredințăm pe toți colegii din A.C.I.R. că vom face tot ce depinde de noi pentru susținerea publicației, dar ne bazăm și pe ajutorul lor în privința unor articole la fel de consistente ca cele primite până acum, lucru pentru care le mulțumim anticipat.

Atât timp cât va fi tipărit un singur număr revista va continua să existe. Trăim cu speranța că nu vom ajunge în situația neplăcută să încetăm publicarea „Jurnalului Insignografic”.

Prof. Tiberiu Kelemen,
Coordonatorul „Jurnalului Insignografic”

Grea boală, colecționarea! Unii se molipsesc cu acest microb de la părinți, prieteni, cunoștințe, ori întâmplător, alții, fără vreo influență exterioară, îl au în sânge. Consider că fac parte din cea de-a doua categorie, dar și cu elemente din prima. Fără a avea pe nimeni în familie cu asemenea „boală”, pe când aveam vreo patru-cinci ani, am început să adun bilete de tren. De ce? Poate pentru că mergeam destul de des cu trenul, dar părinții nu cumpărau bilete, tata fiind mecanic la CFR și aveam permise de călătorie gratuită. Și uite așa, am devenit colecționar. În zona noastră, Borzeștii lui Ștefan cel Mare, începuse construirea și, treptat, funcționarea platformei industriale. Vânzoleală multă și ...rost de bilete. Oamenii din sat și din unele învecinate aflaseră de „preocuparea” mea, și-mi aduceau bilete. Le aveam categorisite pe distanțe, clase, suplimente de viteză, tichete de loc etc. Mai mult, am învățat să socotesc destul de bine înainte de a merge la școală: am spart un gemuleț de la o ușă dintre două camere de acasă și „vindeam” surorii mele bilete, uneori și părinților, ca la o casă de bilete. La sfârșitul ciclului primar aveam vreo mie șase sute de bilete.

În clasa a șasea, am descoperit filatelia. Am făcut o adevărată pasiune și ajunsesem, și datorită unei rude apropiate care lucra la Magazinul filatelic din Onești, în unsprezece ani să am o colecție destul de bogată. Dar, ... a intervenit acel „dar”.

În anul 1975 m-am angajat la Direcția Generală a Arhivelor Statului, în București. După vreo două săptămâni, la o discuție cu colegii de birou, am spus despre pasiunea și colecția mea. Unul dintre ei, mai în vârstă, dar foarte apropiat de tineri, mi-a spus: „Măi Vilică, dacă vrei să faci carieră în Arhivele Statului, ți-aș recomanda să nu colecționezi timbre. Pe multe documente din Arhive sunt valori filatelice, unele chiar foarte importante. Colecționarul rezistă greu tentației și chiar dacă rezistă, atunci când se întâmplă ceva este primul suspectat”. Vorbele dumnealui îmi sunau în urechi de parcă l-aș fi auzit pe tata. Am meditat câteva zile. Instituția și meseria îmi erau și îmi sunt dragi! A doua duminică, am pus în două genți toate clasoarele, plicurile și cutiile în care aveam timbre, colițe și plicuri, cu care m-am dus în târg la Văcărești și le-am vândut en-gros, nepăstrându-mi niciun timbruleț.

La câțiva ani după ce m-am transferat la Arhivele din Bacău, l-am cunoscut pe regretatul Relu-Zanfir Stoian, care m-a invitat la mai multe ședințe ale Secției Bacău a SNR pentru a prezenta diferite comunicări științifice, uneori oferindu-mi câte o medalie. La una dintre ședințe a participat regretatul colonel Ioan Dogaru, care, după ce am prezentat o comunicare referitoare la documente Eminescu existente în Arhivele Statului, m-a felicitat și, îndreptându-se spre mine, a scos din buzunar o medalie, spunând: „Să fie prima medalie dintr-o colecție care să se îmbogățească zi de zi!” Metalul nefiind „incompatibil” cu documentele de arhivă, zisa domnului colonel s-a dovedit a fi de bun augur și iarăși „microbul” a început să se manifeste. Să tot fie cam patruzeci de ani, iar medalii mereu s-au adunat.

În paralel cu medaliile, pentru anumite teme pe care le colecționez, în completare adunam și insigne, dar nu pentru a-mi face o colecție de acest fel. Cu șapte-opt ani în urmă, la un simpozion de numismatică desfășurat la Brașov, domnul Tiberiu Kelemen, cu care ne cunoșteam de la alte acțiuni, mă abordează: „Domnule Munteanu, te studiez de ceva vreme și te invit să te înscrii în asociația noastră (ACIR)”.

Motivând că eu am doar câteva sute de insigne, care îmi completează unele teme de medalistică, dumnealui, foarte hotărât, a prorocit că o să mă „descure” și cu insignele. Și a avut dreptate!

Acum, la apariția celui de-al douăzecilea număr al revistei „JURNAL INSIGNOGRAFIC”, am spus, pe scurt, o poveste de viață despre pasiune și colecționare, despre noblețea și frumusețea lor, dar care își pun amprenta și asupra personalității omului, obligându-l să fie mereu în căutare de piese care să-i umple golurile din colecție, dar, mai ales, să acumuleze noi și noi cunoștințe referitoare la

temele de colecționare, și nu numai. Sper ca mesajul meu să fie și un îndemn către cei care consideră că se pot molipsi de „microbul” colecționării să nu ezite să se lase „injecțat” cu acesta, indiferent ce anume vor colecționa, pentru că vor deveni mai bogați spiritual. M-ar bucura dacă, așa cum nepotul meu cel mic, Mihnea, este atras de medalii și insigne, în Asociația noastră și în lumea colecționarilor să vedem mai mulți copii, adolescenți și tineri.

Pentru că „JURNALUL” a ajuns la numărul douăzeci, îi urez o apariție cât mai lungă, felicit pe cei care-și rup din timpul lor pentru a-l pune la dispoziția celor interesați și apreciez valoarea informativă a numerelor apărute până acum.

Respectul și prețuirea mea pentru tot ceea ce faceți!

MATURITATEA JURNALULUI

Mihai C. V. Cornaci
Botoșani

Sub acest titlu, facem o scurtă retrospectivă cronologică a câtorva momente importante ce au marcat calitativ și evolutiv insignografia românească. Odată cu înființarea în 2009 a A.C.I.R., „Jurnalul insignografic” (iunie 2003) a devenit publicația oficială pentru tânăra asociație, în paginile sale regăsindu-se publicate cele mai importante evenimente generate în numele pasiunii noastre comune: congrese, întâlniri zonale, comunicări insignografice sub semnul cercetării științifice, ce au fost prezentate în cadrul sesiunilor de specialitate, lansări de carte, comunicări și precizări organizatorice, precum și diferite știri din țară, generate de evenimente locale, unde au fost expuse insigne și s-a vorbit despre acestea.

Editarea unor lucrări specifice pasiunii și activității noastre alături de revista ce apare cu regularitate, confirmă preocuparea pentru colecționarea, întocmirea exponatelor tematice sau cu subiect, precum și pentru studiu și cercetare, fapt remarcat și pe plan internațional.

În plus, în acești ani au fost editate insigne, medalii, plachete, toate purtătoare de informații prin grafică, text și tehnica realizării.

Toate aceste piese sunt de consacrare a noilor subiecte sau evenimente selectate de noi, care se găsesc motivate pentru a fi editate și a întregi tezaurul anterior de insigne și medalii, care într-un raport oarecare asigură informațiile scrise pentru cercetarea istorică.

Având în vedere astfel de realizări și chiar unele performante, începând cu anul 2017, Comitetul de conducere operativă al A.C.I.R. înlocuiește premiul „Floarea de colț” cu titlul de „Colecționar emerit”, care în cronologie se înscrie ca un continuator al „Premiilor de excelență” (2004-2006) și al premiului „Floarea de colț” (2007-2016).

În calitate de membru A.C.I.R. și colaborator al „Jurnalului insignografic”, îmi exprim bucuria că în acest context îmi amintesc cu plăcere de activitățile la care am participat alături de colegi și apropiați colaboratori, împărtășind satisfacția unor realizări generate de pasiunea comună pentru insigne.

Între aceștia s-au evidențiat: col(r) Ioan Dogaru, Vasile Niță, prof. Tiberiu Kelemen, Ilin Milan, Marin Crișu, col(rtg) ing. Ștefan Samoilă, muzeograf Gh. Ciutacu, Ioan-Cornel Suciu, prof. Costel Giurcanu, col(r) Gh. Vasiliu, Dumitru Pușcașu, Mihai Costin, Mihai Iacob, Gh. Caraman, Gh. Bocan, Coriolan Chiricheș, Aurel Curdov, Ștefan Dina, C-tin Dumitrescu, P. S.† Galaction, Ion Gheorghie, Silviu Mihai Ivan, Vilică Munteanu, Ioan Mușei, Vasile Neacșu, Ioan Siminicianu, Radu Tabără, Florică Vineș, Gh. Căpitanu și alții.

Cu aceeași considerație aducem mulțumiri autorilor de volume specializate: Prof. Tiberiu Kelemen; Dumitru Ioan Pușcașu

„A.C.I.R. – Un deceniu în slujba insignei românești”;

Radu Pavel Bart

„Catalog cu insignele asociațiilor săsești din Transilvania. Insigne, medalii, documente”;

Titus Sever Dan Ștefanov

„Scurtă istorie a turismului arădean”;

Radu Tabără

„Catalogul insinelor emise de Organizația Pionierilor și organizația Șoimii patriei din România;

Radu Tabără

„Însemnele Organizației Pionierilor”;

Radu Tabără; Ion Tinel Mihai

„Insigne și însemne militare românești – 1948-1989”;

Cocon Alunel

„Fenomenul insinelor de merit civile din perioada comunistă”

Ne bucurăm că întreg colectivul de colecționari am ajuns „să punem în panou” o nouă toamnă din viața JURNALULUI, încărcată cu clipe plăcute în comoara amintirilor unde sălășluiesc activități și întâmplări petrecute împreună.

Dincolo de bucuria aniversării la editarea celui de-al XX-lea număr al „Jurnalului insignografic”, situația ne obligă să privim în perspectivă cu scopul de a menține actualele realizări și de a căuta noi colaboratori, încât să poată fi asigurată continuitatea singurei reviste dedicată exclusiv pasionaților de insigne.

JURNALUL INSIGNOGRAFIC LA AL 20-LEA NUMĂR

Radu Tabără,
Sibiu

În urmă cu opt ani am devenit cititor și colaborator al acestei reviste. M-a atras faptul că era singura revistă în care se regăseau informații utile despre insigne, un domeniu de nișă, ce abundă în speculații și „păreri” și în care este foarte greu să găsești date credibile (este suficient să ne gândim câte insigne avem în colecție despre care nu știm mare lucru, sau chiar nimic).

În toți acești ani am văzut o îmbunătățire constantă a conținutului, atât prin creșterea ponderii articolelor dedicate exclusiv insinelor, cât mai ales a calității materialelor publicate, tot mai bine documentate.

Cu câțiva ani în urmă, la apariția numărului 15, afirmam că putem vorbi de o consacrare a acestei reviste, care a reușit să devină o voce respectată printre colecționari. Afirmatia s-a dovedit corectă, ștacheta fiind dusă mai departe. Totuși, nu putem să nu ținem cont că în spatele acestei „consacrări confirmate” se ascunde munca unui colectiv restrâns dar tenace. Fără el epopeea revistei ar fi fost mult mai scurtă.

La acest moment aniversar aduc sincere felicitări tuturor celor care au făcut posibil ca „Jurnalul insignografic” să ajungă la numărul 20. Gândurile mele bune se îndreaptă atât către colectivul de redacție, cât și spre cei care au contribuit de-a lungul timpului cu articole, cele două categorii reprezentând un binom indivizibil.

Închei cu convingerea că lucrurile vor merge mai departe. „Jurnalul insignografic” a reușit să treacă testul timpului, fapt ce aduce obligații noi, de menținere a standardelor editoriale, acesta reprezentând „prețul” prestigiului în creștere (așa cum și pretențiile cresc de la tinerii trecuți de adolescență, cum este și cazul nostru).

SALUTĂM A 20-A APARIȚIE A JURNALULUI INSIGNOGRAFIC A.C.I.R.

Ilin Milan
Timișoara

Colecționarii de insigne, iubitori ai argumentelor istorice și ai obiectelor artistice, îngemănate în acest simbol, mic dar mare, s-au bucurat la apariția revistei noastre în format A4, inițial în alb negru și ulterior în culori ceea ce a făcut o mai frumoasă prezentare a insinelor și trecerea în revista a întregii activități insignografice.

Cine sunt initiatorii și realizatorii frumosului forum, cine alții decât petroșenii: Kelemen Tiberiu și Pușcașu Dumitru, primii autori de cărți legate de insignă, ca obiect mic și foarte reprezentativ; să nu uităm că prima întâlnire a colecționarilor de insigne pe țară a avut loc la Petroșani în 1975, iar ulterior s-au organizat tot la Petroșani (și în zonă) 24 de întâlniri din 45 cât reprezintă totalul întâlnirilor pe țară, Petroșaniul devenind de fapt bastionul colecționarilor de insigne.

De la întâlnirile pe țară la reuniuni și actualmente la congrese de insignografie, avem un salt calitativ mare, respectând expoziția de insigne pe țară cu tematică de concurs și cea cu tematică generală, iar lucrările de istoriografie au o ținută din ce în ce mai calitativă și tipărire adecvată în revistă.

„Jurnalul insignografic” a facilitat tipărirea lucrărilor prezentate, a recenziilor de carte ce au ca tematică insigna veche și insigna actuală, românească și străină, a manifestărilor de la congrese și a expozițiilor organizate în țară, pe lângă Tiberiu Kelemen președinte A.C.I.R. (A.C.I.R.-2009) și Dumitru Pușcașu -secretar, apar și alți autori de cărți cu istoriografia insignei și a manifestărilor adiacente dintre care amintim colegii: Mihai Cornaci și Coriolan Chiriches; Constantin Ciurea, Marcel Iliese; conf.Radu Tabără ; Ștefan Dina; Pardos Ioan; Radu Pavel Bart; Adrian Lazar; Alunel Cocon și alții.

Să nu uităm de precursorul expoziției de insigne regretatul Col. (r) Dogaru Ioan (1933-2011), mare numismat, autor de cataloage numismatice și înfocat colecționar de insigne. Acesta organizează prima expoziție itinerantă pe țară prezentând atunci o colecție de peste 2000 de insigne românești și străine, cu afiș, program-catalog, invitații; prima expoziție în data de 24 martie 1968 la Casa Centrală a Armatei din București, ulterior în luna mai la Casa Armatei din Brașov, în luna iunie la Casa Armatei Iași, în iulie Casa Armatei Bacău și Casa Armatei Constanța, iar în august la Palatul Pionierului din București, respectiv Palatul Cotroceni.

Având un succes de pionierat, expoziția itinerantă de insigne a mobilizat câțiva entuziaști, iar sub egida Societății Numismatice Române se inițiază de către: col. (r) Dogaru Ioan, ing.Dula Aurel, Milovan Pavel, col.med.Marinescu Ioan, ing. Miron Rebedea, prof. Tiberiu Kelemen, organizarea unei prime expoziții colective de insigne pe țară, care are loc în 02 august 1975 la Casa de Cultură a Municipiului Petroșani.

Tot la Petroșani în 2009 se constituie Asociația Colecționarilor de Insigne din Romania (A.C.I.R.) cu sediul în această localitate, devenind persoană juridică și se schimbă titulatura din reuniune în Congres de insignografie; în anul 2019 a avut loc al XI-lea (unsprezece congrese reușite) un rol important la această evoluție a avut „Jurnalul insignografic”, mobilizând colecționarii de insigne în a realiza colecții cât mai complete și lucrări de insignografie cât mai competente, devenind și o sursă de date istorice și scoțând în evidență momente din trecutul nostru.

Dorim o viață lungă și frumoasă acestei reviste și o evoluție ascendentă!

CERCUL MILITAR NAȚIONAL

CLUBUL NUMISMATIC "MIHAI EMINESCU"

05/SD 01/11/2019

Către redacția „Jurnalului insignografic”

„Jurnalul insignografic” aniversează anul acesta apariția celui de-al XX-lea număr.

În tot acest răstimp, Jurnalul și-a câștigat reputația de unică revistă de profil din țară. A publicat imagini-document cu piese rare, dar și fotografiile de la reuniunile colecționarilor, care vor constitui peste timp treptele pe care novicii vor trebui să le străbată în drumul lor către tainele acestui domeniu.

Din 2009, sub umbrela ACIR, paginile sale au adus sensuri pentru anumite cuvinte intrate în limbajul comun al colecționarilor. Mă refer aici la consacrarea denumirii TD (tablă decapată) pentru insignele ambutisate, supranumite până atunci peiorativ „capace de bere”. Dar poate cel mai important pas pentru comunitate l-a reprezentat consfințirea termenului „insignografie”, însușit de majoritatea colecționarilor.

Jurnalul insignografic a fost și este un produs ce cultivă cinstea și corectitudinea. A pus în discuție subiecte de mare interes, dar a găzduit și opiniile unor colegi. A încercat mereu să prezinte piese inedite și a fost o sursă de inspirație pentru cei ce au dorit să realizeze o nouă colecție. A scris despre tineri, dar și despre străini care au participat la reuniunile de insigne. A emis opinii pe marginea unor teme excesiv uzate și a scris despre valoarea unor insigne.

Mulți se întrebă dacă Jurnalul are viitor. Îndrăznesc să cred că insignografia românească merită o asemenea publicație. Cred că există încă oameni în această țară care s-au săturat de ziarle anoste și revistele tabloide, care vor să vadă și să citească lucruri care îi pasionează și nu aventurile amoroase ale unor fete. Cred în oameni pentru care insignografia înseamnă altceva, înseamnă cultură generală, educație, fair-play și bucurie, înseamnă o rază de lumină într-o lume tot mai agresivă și mai lipsită de sensuri.

Cei care au pus bazele acestei publicații și care s-au ocupat pe întreaga perioadă de revistă, Tiberiu Kelemen și Dumitru Pușcașu, au încurajat colaboratorii să li se alăture în această frumoasă călătorie.

Lor și tuturor partenerilor cu care au colaborat în toți acești ani, dar mai ales cititorilor, oameni pasionați de insignografie, le doresc succes și nădăjduiesc ca și pe viitor să promoveze insignele de calitate și viziunea creativă.

Noi colecționarii de insigne, sperăm că aceste XX de numere ale revistei sunt primele dintr-o poveste frumoasă și utilă.

Cu deosebită considerație,
Ștefan Dina președinte

„JURNALUL INSIGNOGRAFIC” LA CEA DE-A XX-A APARIȚIE

Beke Ernő
Târgu Secuiesc

Timpul trece implacabil peste noi și ne punem legitima întrebare: când au „zburat” 17 ani de când la Lonea (28 iunie 2003) a fost lansat, de către doi colegi ambițioși (prof.Tiberiu Kelemen și Dumitru Pușcașu), primul număr cu un titlu generic „Jurnal insignografic”, publicație unică în domeniul insinelor din România.

Astăzi salutăm cu multă căldură apariția celui de-al XX-lea număr și toți colecționarii privesc cu interes faptul că dintr-o revistă firavă și cu unele stângăcii la început, a crescut cu fiecare număr datorită micului colectiv de redacție, care în fiecare an ne bucură cu reviste mai frumoase, cu un conținut din ce în ce mai interesant pentru colecționari.

Personal, în biblioteca mea de specialitate, la loc de cinste se află toate numerele „Jurnalului” care, atunci când sunt pe birou, ajung să fie răsfoite cu atenție de către musafirii care trec pe la mine. Aceștia, fiind străini de mișcarea insignografică, sunt plăcut impresionați de calitatea imaginilor și de ținuta revistei.

Din experiența multor ani de când mă ocup de studiul și colecționarea insinelor, văd în „Jurnal” un instrument bun pentru activitatea noastră, în care găsim sfaturi utile, îndrumări prețioase și descrierea unor insigne deosebite prin raritatea lor, pe care altfel nu aveam cum să le cunoaștem.

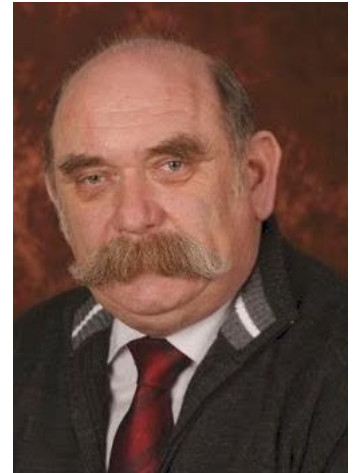
În anul 2009, când a luat ființă Asociația Colecționarilor de Insigne din România, „Jurnalul insignografic” a devenit publicația oficială a noii formațiuni și astfel de 11 ani putem regăsi în el desfășurarea congreselor noastre, problemele statutare și Procesele-verbale ale unor adunări generale și ședințe de comitet, fiind astfel o sursă bună de informare a membrilor asociației.

Exemplare din „Jurnalul insignografic” se regăsesc și pe standurile existente în „Casa colecțiilor”, pe care vizitatorii le văd și le pot răsfoi având numai aprecieri la adresa lor, afirmând că astfel sunt îndemnați să pună bazele unor mici colecții de insigne pentru copii.

Ca organizator al numeroaselor manifestări insignografice la Târgu Secuiesc, care au fost mediatizate în „Jurnalul insignografic”, pot afirma că dispariția din peisajul publicistic ar fi o pierdere ireparabilă pentru colecționari, motiv pentru care susțin cu tărie ca revista să își continue apariția.

Doresc colectivului restrâns de redacție putere de muncă în anii care vor veni, ca și noua generație de colecționari de insigne să se bucure de singura revistă din domeniul pasiunii lor!

Mulțumim colegilor care ne-au trimis pentru a fi publicate în Jurnal nr. 20 păreri pozitive despre conținutul numerelor apărute până acum precum și aceluia care au avut critici constructive la adresa colectivului de redacție. Considerăm că aceste păreri au contribuit la realizarea unei reviste mai atractive spre binele insignografiei românești!

Participanții la cel de-al XI-lea Congres Național de insignografie și cea de-a XLV-a Expoziție colectivă de insigne

Nr. crt.	Numele și prenumele	Localitatea	Nr. crt.	Numele și prenumele	Localitatea
1	Bălăiță Dorel	Onești	38	Kelemen Tiberiu - Ștefan	Petroșani
2	Bereschi Petru	Bârlad	39	Kelemen Eugenia	Petroșani
3	Bornemisa Lucian	Deva	40	Lung Ioan	Deva
4	Botoș Francisc	Sfântu Gheorghe	41	Miatovics Slobodan	Pancevo- Serbia
5	Brânzei Stelian	Botoșani	42	Milan Dumitru	Deva
6	Catan Gheorghita	Vulcan	43	Mitu Gabriel	Alexandria
7	Călianu Eugen	București	44	Morar Radu-Mihai	Deva
8	Căpitanu Gheorghe	Bârlad	45	Munteanu Ilie Cristian	București
9	Căpitanu Gheorghe	Bârlad	46	Munteanu Maria	București
10	Căpitanu Gheorghe	Bârlad	47	Munteanu Vilică	Bacău
11	Căpitanu George-Anotino Junior	Bârlad	48	Mușei Ioan	Hârlău
12	Chircu Gheorghe	Alexandria	49	Neacșu Vasile	Alexandria
13	Ciurea Constantin	Buzău	50	Neiconi Timotei	Hațeg
14	Cocon Alunel	Reșița	51	Olaru Elvira Daniela	Mihalt
15	Costin Mihai	București	52	Olaru Ioan	Mihalt
16	Cristoi Eduard-Claudiu	Deva	53	Pardos Ileana	Vulcan
17	Crișu Marin	Brașov	54	Pascu Andrei	Craiova
18	Dan Gheorghe	Reșița	55	Petre Lucian	București
19	Deca Aurel	Alexandria	56	Petre Mihai - Andrei	București
20	Dina Ștefan	București	57	Puiu Ileana	Craiova
21	Dina Șerban Radu	București	58	Pricop Florian	Bârlad
22	Dumitrescu Constantin	București	59	Pușcașu Dumitru Ioan	Petroșani
23	† Galaction Stângă	Alexandria	60	Remescu Maria	Tg. Jiu
24	Gergely Ladislau	Odorheiu Secuiesc	61	Remescu Sergiu	Tg. Jiu
25	Gergely László	Odorheiu Secuiesc	62	Samoilă Ștefan	Brașov
26	Giurcanu Costel	Bârlad	63	Sergiu Giuzepo Luigi	Galați
27	Göthér István	Odorheiu Secuiesc	64	Siminicianu Ioan	Botoșani
28	Höncz László József	Sfântu Gheorghe	65	Stanciu Aurel	Bacău
29	Huh Dorel	Vălișoara	66	Suciu Ioan	Cluj
30	Huh Mariana - Cornelia	Vălișoara	67	Tabără Radu	Sibiu
31	Iacob Ana	București	68	Tudor Nicolae	Vulcan
32	Iacob Mihai	București	69	Tudor Simona - Adriana	Vulcan
33	Iancu Ion	Alexandria	70	Țurcan Constantin	Craiova
34	Ilin Milan	Timișoara	71	Vasilu Gheorghe	Bârlad
35	Ion Gheorghe	București	72	Vaum Ioan	București
36	Ivan Silviu Mihai	Focșani	73	Vineș Florică	Constanța
37	Ivan Lucia	Focșani			

Nr. crt.	Titlul comunicării	Autor
1	Insigna „PRIMA EMISIUNE ÎN ROMÂNIA DE TELEVIZIUNE”	Bălăiță Dorel
2	Insigna F.S.L.C.P.	Bălăiță Dorel
3	200 ani de la nașterea lui Mihail Kogălniceanu (1817-2017).	Brânzei Stelian
4	S.C. RULMENȚI S.A. Bârlad (Insigne și medalii)	Căpitanu Gheorghe
5	Bancnotele de la 1877.	Ciurea Constantin
6	Bancnote austro-ungare de la 1848.	Ciurea Constantin
7	Insignele celui de-al IV-lea Festival mondial al tineretului și studenților pentru pace și prietenie - București 1953.	Cornaci C.V. Mihai
8	Cercul de cântări germane din București.	Ilin Milan
9	6 august 1929 - zi însângărată la Lupeni	Kelemen Tiberiu - Ștefan
10	Insigne dedicate Centenarului Marii Uniri	Munteanu Vilică
11	Trei insigne ce aniversează armistițiul din 11.11.1918.	Olaru Ioan
12	Sușinerile mecanizate reprezentate pe insigne.	Pușcașu Dumitru - Ioan
13	Insignele celui de-al IV-lea Congres Internațional de Numismatică, a celui de-al XXXV-lea Simpozion Național de Numismatică și 40 de ani de la înființarea Secției Numismatice Brașov.	Samoilă Ștefan

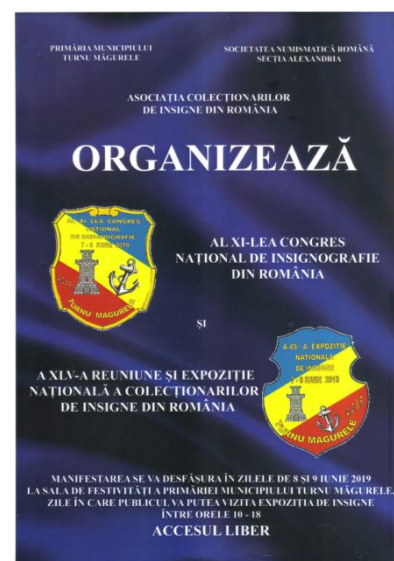
Monumentul „Independenței” din Turnu Măgurele.

CEL DE-AL XI-LEA CONGRES NAȚIONAL ȘI CEA DE-A XLV-A EXPOZIȚIE COLECTIVĂ DE INSIGNE TURNU MĂGURELE, 2019

A trecut un an, în care colegii de la Alexandria - în special P.S.† Galaction și părintele Vasile Neacșu, în colaborare cu Consiliul Local și Primăria Municipiului Turnu Măgurele prin primarul Dănuț Cuclea – au muncit intens pentru realizarea unei manifestări frumoase.

Una din primele realizări din anul acesta a constituit-o încheierea, la data de 15 ianuarie 2019, a unui contract între P.S.† Galaction și Hotelul „Turris”, pentru rezervarea a 40 de camere pe perioada 7-9 iunie a.c. Tot aici urma să aibă loc și masa comună.

S-a intrat, practic, în linie dreaptă la sfârșitul lunii februarie, când invitațiile concepute la Petroșani au fost verificate și duse la tipărit la Firma „Focus”; acestea au fost gata în câteva zile, așa că în perioada 1-6 martie cele aproape 100 de invitații au plecat spre colegii din țară.

Deoarece peste tot există cârcotași, colegii din capitală au contestat rolul invitațiilor, menționând că ele sunt inutile și totul s-ar putea rezolva printr-un anunț postat pe site-ul asociației. Noi, însă, suntem de altă părere.

În ziua de 15 aprilie a.c. profesorul Tiberiu Kelemen s-a deplasat la Oradea pentru a discuta la „ACCESORII PROD” detaliile pentru plachetă, insigne și brelocul care vor marca manifestarea de la Turnu Măgurele. Cu această ocazie am primit de la ing. Silviu Dobraș o plachetă frumoasă care va fi oferită ca premiu I la secțiunea jurizată „Vânătoare”, pentru care îi mulțumim respectuos.

Între timp, într-o discuție cu P.S.† Galaction am comunicat câteva idei pentru afiș.

Bannerele au fost gata de 7 mai a.c. și se poate spune că cei de la „Focus” (ing. Giurea) au realizat ceva foarte frumos.

A fost prezentat și un exemplar de corectură al Programului-catalog, înainte de a fi trimis la Botoșani spre a fi tipărit.

Pe data de 1 mai a.c. toate taloanele de participare și unele rezervări telefonice pentru cereri de cazare au fost centralizate, rezultând că la Turnul Măgurele vor participa: 86 de expozanți care vor veni cu 380 de panouri, din care 59 la tematica jurizată „Vânătoare”.

Pe data de 15 mai 2019 am primit insignele și brelocurile de la Oradea.

Din păcate, mulți dintre cei care au trimis confirmări ferme și taxa de participare și le-au retras pe motiv de sănătate. În final au fost la Turnu Măgurele doar 73 de expozanți, lucru care ne-a încurcat în ceea ce privește cazarea.

Pe 9 mai a.c. am fost sunat de la Alexandria pentru a face o repartiție pe camere, după preferințele colegilor; cazarea va avea loc la Hotel „Turris”.

JOI, 6 IUNIE 2019

Dar timpul trece foarte repede și, cu încuviințarea gazdelor, câțiva participanți care au un drum lung de parcurs până la Turnu Măgurele, au plecat de acasă mai devreme cu o zi pentru a participa la cel de-al XI-lea Congres.

După un drum lung de cinci ore, am ajuns la destinație pe o căldură insuportabilă.

Am fost plăcut impresionați de cazarea oferită la Hotel „Turris” și amabilitatea gazdelor.

După masă, spre seară, când atmosfera s-a mai răcorit, am făcut o vizită la sala expozițională conduși de părintele Vasile Neacșu; sala se află în sediul primăriei aproximativ la 300 metri de Hotel „Turris”.

Ne-a surprins o sală cochetă având o singură intrare, potrivită pentru evenimentele de acest gen. Panourile-suport au fost aranjate pe trei laturi, frumos acoperite: pe latura mică este un loc potrivit pentru tematica jurizată, iar cele două laturi lungi sunt perfecte pentru expoziția colectivă.

A fost o surpriză plăcută, stricată din nefericire de numărul incredibil de mare al țânțarilor deosebit de agresivi. Din spusele gazdelor, aceștia erau țânțari „altoiți”; nu știu dacă erau „altoiți” sau nu, dar pișcau îngrozitor.

Joi seară am primit de la părintele Vasile Neacșu cheile de la sală. Din acest moment eu eram cel care deschide și închide sala expozițională, fiind responsabil de tot ceea ce se petrece aici.

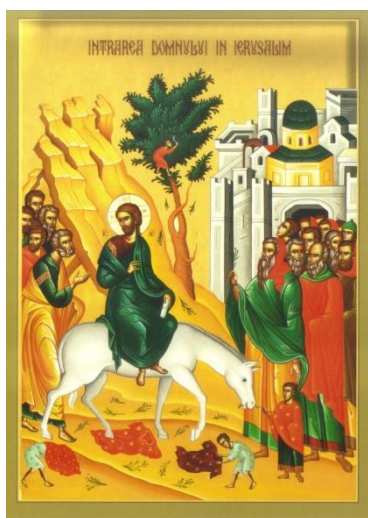
VINERI, 7 IUNIE 2019

Este ziua în care își va începe oficial lucrările cel de-al XI-lea Congres Național de insignografie, prin sosirea și cazarea participanților. Cei care au adus exponate după masă sau în ordinea sosirii le-au putut aranja pe panourile-suport.

Dimineața am avut o discuție cu domnul Primar Dănuț Cuclea, cerându-i permisiunea de a monta bannerul confecționat pentru marcarea evenimentului.

Având permisiunea domnului primar, bannerul a fost montat, deci Congresul al XI-lea va avea loc.

Rând pe rând au sosit participanții, iar expoziția jurizată și cea colectivă încep să se contureze.

La sfârșit, foarte târziu, am intrat în posesia Programelor-catalog și a diplomelor pentru tematica jurizată, aduse de la Botoșani de către inginerul Coriolan Chiricheș.

Acest lucru mi-a fost reproșat de către colegi, care au avut dreptate și va trebui să-l schimb, pentru ca toți să cunoască din timp programul orientativ.

După masă a avut loc ședința Consiliului director al asociației, la care au participat:

- Prof. Tiberiu Kelemen	- președintele A.C.I.R.
- Viorel Stroe	- prim vicepreședinte A.C.I.R.
- Ec. Ștefan Dina	- vicepreședinte
- Prof. Vilică Munteanu	- vicepreședinte
- Ilin Milan	- vicepreședinte
- Dumitru Ioan Pușcașu	- secretar A.C.I.R.
- Preot Vasile Neacșu	- organizator al congresului

În final au expus 73 de colegi – 230 panouri, însumând convențional 13.800 insigne (56 de colecționari au expus la tematica generală și 17 la cea jurizată – „Vânătoare”).

A participat, ca invitat special, doamna Gheorghita Catan, contabilă asociației, care a rămas plăcut impresionată de ceea ce a văzut până acum: a plăcut expoziția, condițiile de cazare și a avut numai cuvinte de apreciere la adresa organizatorilor.

Seara târziu am avut un șoc, când am văzut că diplomele la secțiunea jurizată erau greșite și așa nu puteau fi oferite expozanților.

În acest sens am avut o discuție cu ec. Ștefan Dina, care ne-a oferit un ajutor neașteptat: noaptea s-a întors cu mașina la București și a făcut alte diplome, pe care ni le-a dat în dimineața zilei de sâmbătă. A fost un gest pe care îl consider deosebit și care ne-a scos dintr-o situație neplăcută.

SÂMBĂTĂ 08 IUNIE 2019

Sala expozițională a fost deschisă la ora 7⁰⁰. Unii dintre colegi care au sosit mai târziu au completat cele două expoziții, alții au continuat schimburile de insigne începute vineri. Cert este că absolut toți erau absorbiți de perspectiva găsirii unor piese care să completeze diferite tematici din colecțiile personale.

La ora 10⁰⁰ a început festivitatea de deschidere oficială a celui de-al XI-lea Congres Național de insignografie.

În prezidiu au luat loc următorii colegi:

- Preot Vasile Neacșu	- organizator
- Col. (rtg) ing. Ștefan Samoilă	- vicepreședinte S.N.R.
- Ing. Ioan Mircea Rovinar	- primar comuna Vălișoara
- Prof. Pavel Mirea	- directorul Muzeului Județean Teleorman
- Prof. Tiberiu Kelemen	- președintele A.C.I.R.

După urarea de bun venit pe malurile bătrânului Danubiu, rostită de președintele A.C.I.R. a urmat intonarea Imnului național, având în vedere caracterul manifestării.

În intervenția sa, păritele Vasile Neacșu propune în premieră ca, înainte de a prezenta cuvântul de salut din partea P.S.† Galaction, să rostim rugăciunea de bază a lumii creștine – „Tatăl nostru”.

În continuare este prezentat salutul P.S.† Galaction care, din motive de sănătate nu a putut fi alături de noi în acel moment:

... „Ne-am străduit și dorim ca toți participanții din acest an, colecționari și pasionați de colecționarea de insigne, să găsească aici o atmosferă frumoasă și să-și amintească întotdeauna cu plăcere de momentul Turnu Măgurele din istoria mișcării insignografice din România..”.

A vorbit col (rtg.) ing. Ștefan Samoilă, vicepreședinte al Societății Numismatice Române, și președinte al Secției Numismatice Brașov care a scos în evidență efortul deosebit al colegilor de la Alexandria și buna colaborare cu Consiliul Local și Primăria Municipiului Turnu Măgurele, rezultatul fiind o manifestare apreciată de toți participanții.

A vorbit apoi ing. Ion-Mircea Rovinar, care îi informează pe participanți despre aportul la mișcarea insignografică prin organizarea anuală a manifestării cunoscute sub numele de „EXPO-SPORT” Vălișoara, care anul acesta va fi la cea de-a X-a ediție.

Mulțumeste conducerii A.C.I.R. care în fiecare an îi surprinde pe expozanți cu insigne frumoase făcute în tiraje mici; aceste piese sunt oferite doar aceluia care participă la expoziția anuală de la Vălișoara.

În continuare președintele A.C.I.R. a ținut un scurt necrolog în memoria celor doi colegi de la Tg.Jiu care ne-au părăsit: ing. Balif Andrei și col. Ninu Petru. În încheiere s-a propus păstrarea unui moment de reculegere în memoria celor doi colegi care au pășit în eternitate.

A urmat înmânarea însemnelor de „Colecționar emerit” pentru doi colegi cu mare experiență în activitatea A.C.I.R., aceste însemne constând dintr-un atestat, o insignă și o medalie, ambele într-o casetă specială personalizată.

Primul coleg care a primit acest înalt însemn, în aplauzele asistenței, a fost ing. SILVIU DOBRAȘ din Oradea. Spre regretul nostru, inginerul Dobraș nu a putut participa la lucrările congresului.

Al doilea coleg care a primit înaltul titlu a fost DUMITRU IOAN PUȘCAȘU din Petroșani, secretarul asociației. Dumitru Pușcașu duce o importantă activitate în cadrul asociației de la înființarea acesteia în urmă cu 11 ani.

Cu aceste momente partea festivă a luat sfârșit, iar colecționarii s-au întors la preocupările cele mai importante în aceste zile: schimburi și achiziții de insigne.

La ora 12⁰⁰ ne-am întors în parc la monumentul Independenței, pentru a efectua poza de grup. Datorită indiscipliniei unor colegi care nu înțelegeau că trebuie să stea în grup câteva minute, imaginile nu au ieșit bine! Păcat, deoarece poza de grup este una dintre cele mai frumoase amintiri. Mulțumim domnului prof. Botoș Francisc care ne-a oferit cu plăcere o fotografie foarte bună.

Întorcându-ne la Primărie, au continuat schimburile de insigne până la ora 13³⁰, când am luat o pauză de masă.

La ora 15⁰⁰ a început Adunarea generală, unde a fost prezentat de către președintele asociației un raport de activitate pentru anul care a trecut.

În continuare a avut loc lansarea volumului „Fenomenul insignelor de merit civile din perioada comunistă” autor jurist Cocon Alunel.

A urmat o sesiune de comunicări insignografice moderată de către Dumitru Pușcașu. Rămânem cu părerea de rău că la sesiune au participat foarte puțini colegi. Materialele prezentate se vor regăsi și în numărul 20 al „Jurnalului insignografic”.

După o pauză binevenită de două ore, timp necesar pregătirii pentru participarea la masa comună, ne-am reîntâlnit la restaurantul Hotelului „Turris”.

Am avut o surpriză foarte plăcută, deoarece aici ne aștepta P.S.† Galaction, care a ieșit din spital ca să fie alături de noi câteva ore.

A fost o seară frumoasă în care s-a discutat mult despre viitorul insignografiei din țara noastră, s-au legat prietenii și rămânem convinși că vorba P.S.† Galaction ... „Momentul Turnu Măgurele va fi evocat de către toți participanții ca unul de referință din istoria mișcării insignografice din România...”.

DUMINECĂ 9 IUNIE 2019

A fost ultima zi a unei manifestări pregătite minuțios.

Ziua se dorea a fi una liniștită, dar nu a fost așa. Dimineața la ora 6⁰⁰ a trebuit să deschid sala expozițională pentru ca unii colegi să-și poată ridica exponatele. A fost ocazia să admir, încă o dată expoziția (colectivă și cea jurizată) în toată splendoarea ei. Spre regretul tuturor, expozițiile care au arătat foarte bine, acum erau asemenea unei femei frumoase care și-a pierdut o parte din dinți. Păcat!

Fix la ora 9⁰⁰ a început festivitatea de recompensare a participanților la cele două expoziții și premiera tinerilor colecționari de către Clubul Numismatic „Mihai Eminescu” de pe lângă Cercul Militar Național.

Premierile au fost efectuate de către P.S.† Galaction, Dumitru Pușcașu și prof. Tiberiu Kelemen.

Festivitatea a început bineînțeles cu recompensarea tinerilor colecționari de către Dumitru Pușcașu în numele celor de la Clubul Numismatic „Mihai Eminescu” care au trebuit să plece urgent.

Au primit insigna „Floarea de colț pentru tinerii colecționari”:

- Remescu Sergiu	Târgu Jiu
- Cocon Mihai	Reșița
- Petre Alin Cristian	București

Colegii care au expus piese deosebite la secțiunea jurizată „Vânătoare” au primit câte o diplomă, o plachetă și un trofeu, oferite anul acesta de către prof. Tiberiu Kelemen din colecția personală și de către ACCESORII PROD Oradea.

Un articol care redă detaliat acest moment se află la pag. 18.

Au urmat expoziții la tematica jurizată, fiecare participant primind o plachetă și o diplomă.

Festivitatea de recompensare s-a încheiat în jurul orei 11³⁰, moment în care P.S.† Galaction a făcut anunțul că lucrările celui de-al XI-lea Congres Național de insignografie și cea de-a 45-a Expoziție colectivă au luat sfârșit, iar exponatele pot fi ridicate. Un coleg a caracterizat manifestarea ca fiind una de referință, mulți dintre colegi putând lua lecții de la cei din Alexandria.

... „A fost una din cele mai bine organizate manifestări, iar despre sala expozițională, expoziția ca atare, condițiile de cazare respectiv masa comună, insignele realizate se poate vorbi numai la

superlativ.”

Ca în fiecare an, colegul Ilin Milan din Timișoara a oferit „Cupa continuității Lucia și Ilin Milan” pentru activitatea depusă la continuarea manifestărilor noastre.

În acest an trofeul a revenit colegilor de la Alexandria.

De asemenea Cupa transmisibilă a revenit tot colegilor de la Alexandria. Ambele trofee au fost preluate de P.S.† Galaction președintele Secției Numismatice Alexandria.

Mulțumirile noastre organizatorilor care au depus o muncă remarcabilă.

Ne-am despărțit cu regret în suflet, neavând ceritudinea că anul viitor Congresul al XII-lea va avea loc, deoarece nimeni nu s-a arătat interesat de a organiza întâlnirea din 2020. Numai două sau trei persoane nu pot asigura viabilitatea întâlnirilor noastre.

Rămâne să sperăm într-un miracol!

În aceste condiții, pe o căldură toridă, a început lungul și obositorul drum de întoarcere la casele noastre, bucurându-se totuși că am participat la o întâlnire de excepție!

CASETA TEHNICĂ A CELUI DE-AL XI-LEA CONGRES NAȚIONAL DE INSIGNOGRAFIE

- Cel de-al XI-lea Congres Național de insignografie și cea de-a 45-a Expoziție colectivă de insigne au avut loc în premieră, la Turnu Măgurele prin amabilitatea Consiliului Local și a Primăriei Municipiului Turnu Măgurele.

- Au participat 73 de colecționari expozanți (56 la tematica generală și 17 la tematica jurizată).

- La tematica generală au fost expuse 230 de panouri de către 56 de colecționari, însumând convențional 13.800 insigne.

- Au fost acordate două titluri de „Colecționar emerit”.

- A fost lansat volumul „Fenomenul insinelor de merit civile din perioada comunistă” autor ALUNEL COCON din Reșița.

- A fost lansat numărul 19 al „Jurnalului insignografic”.

- Spre regretul tuturor nu a apărut numărul 6 al publicației „Gazeta colecționarilor de insigne din România”.

- Au fost puse în circulație două insigne: una pentru Congresul al XI-lea, iar cealaltă pentru marcarea celei de-a 45-a Expoziții colective. Ambele insigne au avut un tiraj de 100 exemplare fiecare.

- O plachetă și o diplomă recompensat pe toți expozanții. Placheta a avut un tiraj de 80 bucăți.

Membrii A.C.I.R. care au onorat prin prezența lor evenimentul de la Turnu Măgurele expunând piese deosebite au primit cadou un breloc special conceput pentru evenimentul numărul unu în domeniul insignografiei din România. Brelocul a avut un tiraj de 100 de exemplare.

- Au fost recompensați trei tineri colecționari cu premiul „Floarea de colț pentru juniori”, acordat de Clubul Numismatic „Mihai Eminescu” de pe lângă Cercul Militar Național.

„VÂNĂTOAREA” – VEDETA EXPOZIȚIEI COLECTIVE DE LA TURNU MĂGURELE

În cadrul Adunării generale A.C.I.R. de la Băile Felix din 2018 nu s-a ajuns la nicio concluzie în ceea ce privește tematica ce va fi jurizată la Turnu Măgurele. În această situație dificilă sarcină de a alege tematica ce urma să fie jurizată i-a revenit Consiliului de coordonare operativă. Au intrat în discuție două tematici: „Crucea Roșie” și „Vânătoarea”.

Câștig de cauză a avut „Vânătoarea”, deoarece în această tematică există multe piese spectaculoase.

Hotărârea a fost comunicată pe toate canalele, pentru ca toți cei care vor să expună la tematica în discuție să-și poată organiza exponatele la pretențiile unei expoziții naționale.

Prin taloanele de participare s-au înscris la tematica jurizată 16 competitori care urmau să expună 59 de panouri:

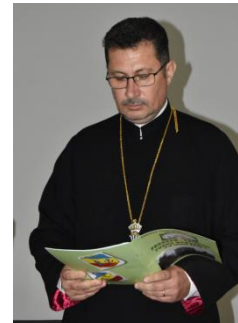
Nr. crt.	Numele și prenumele	Localitatea	Nr. crt.	Numele și prenumele	Localitatea
1	Lucian Bornemisa	Deva	9	Slobodan Miatovič	Pancevo
2	Gheorghe Chircu	Alexandria	10	Radu Morar	Deva
3	Alunel Cocon	Reșița	11	Cristian Petre	București
4	Mihai C.V. Cornaci	Botoșani	12	Aurel Stanciu	Bacău
5	Aurel Deca	Alexandria	13	Radu Tabără	Sibiu
6	Radu Dina	București	14	Fam. Simona și Nicolae Tudor	Vulcan
7	Höncz Lászlo	Sf. Gheorghe	15	Mihăiță Tudoran	București
8	Gabriel Mitu	Alexandria	16	Daniel Urmărea	Petroșani

Spre regretul nostru, au fost câțiva colegi care s-au retras din expoziției: Aurel Deca, Höncz Lászlo, Radu Tabără, Mihăiță Tudoran, practic au fost 12 exponanți.

Se cuvine să amintim că părintele Vasile Neacșu, deși a avut piese deosebite pe panouri, a expus în afara concursului, deoarece făcea parte din comitetul de organizare a congresului. Frumos gest!

Comisia de jurizare a fost compusă din trei colecționari cu mare experiență și care nu au expus la tematica jurizată:

Prof. Vilică Munteanu - Bacău
Ec. Mihai-Silviu Ivan - Focșani
Prof. Tiberiu-Ștefan Kelemen - Petroșani

Exponatele la tematica jurizată au fost plasate în centrul expoziției colective, deoarece configurația sălii ne-a permis acest lucru.

Au fost prezentate piese de mare valoare și frumusețe, iar departajarea câștigătorilor s-a făcut cu mare greutate.

Merită menționat că premiile au fost oferite de prof. Tiberiu-Ștefan Kelemen cu piese din colecția personală și de către ACCESORII PROD Oradea, care a oferit cel de-al doilea premiu I.

Câteva dintre premianții secțiunii jurizate „Vânătoarea”

Lucian Bornemisa

Fam. Tudor Nicolae și Simona

Slobodan Mijatovič

Aurel Stanciu

Radu Morar

Alunel Cocon

Mihai Lucian Petre
(Tatăl)

Gheorghe Chircu

Gabriel Mitu

Au fost premiați următorii colegi:

Premiul I	Lucian Bornemisa	Deva
	Fam. Simona și Nicolae Tudor	Vulcan
Premiul II	Slobodan Mijatovič	Pancevo
	Aurel Stanciu	Bacău
Premiul III	Alunel Cocon	Reșița
	Mihai C.V. Cornaci	Botoșani
	Radu-Mihai Morar	Deva
Mențiuni	Gheorghe Chircu	Alexandria
	Radu-Șerban Dina	Bucurști
	Gabriel Mitu	Alexandria
	Alin Cristian Petre	București
	Daniel Urmărea	Petroșani

În final au fost expuse 51 panouri cu insigne de vânătoare, totalizând convențional 3040 de piese; toți expozanții au primit diplome și premii conform clasificării.

PREMIUL I

PREMIUL II

PREMIUL III

MENTIUNI

MENTIUNI

După tematicile jurizate la București, Băile Felix, iar acum Turnu Măgurele s-a reușit ca în cadrul Adunării generale, pentru anul viitor, tematica jurizată să-l aibă pe „Eminescu – simbol al națiunii române – 175 ani de la nașterea poetului național”.

Propunerea a fost făcută de Mihai Costin și a FOST APROBATĂ în adunarea generală, nefiind altă propunere. Totodată Mihai Costin a specificat expres că NU va intra în competiție.

Ilin Milan
Timișoara

În secolele XII și XIII imigrează în Transilvania germanii din regiunea Mossel-Franconia. În mijlocul secolului XIX, un grup de Surori Cântărețe și învățători, care făceau parte din Frații școlilor creștine, se așează în București în anul 1852, venind din Nimfenburg Bavaria.

În același an se înființează; BUKARESTER DEUTSCHE LIEDERTAFEL (Corul German din București), care poate fi considerat prima asociație corală germană în acest spațiu, argumentată și de insigne corului care consființește anul 1852 ca an de constituire, cum era obiceiul și atunci.

Dacă traducem ad literam cuvintele: „liedertafel” avem: masa de cântări; iar „liederkranz” avem panou de cântări, ceea ce se aplică actualmente ca și cor musical.

Corul German din București a avut inițial o activitate de socializare, concertele și spectacolele se desfășurau în săli mari unde lumea ședea la mese unde se mânca, bea, fuma și se purtau discuții, înainte de 1900 s-a renunțat la activitatea de socializare. Prezența la concertele și spectacole a devenit mai sobră, tot acum apărând așa ziiși „spectatori elevați”.

În 1900 Corul German din București avea sediul în Str. Biserica Enei și avea următoarea conducere: președinte - C. Weinlicht; Vicepreședinte - Th. Binder; casier - J.A. Reprencht; secretar - H. Zeuder; economist - G. Hoph și G. Waber; arhivist - E.O. Zeuner; Profesor de muzică - E. Jakosch; substituți: A. Dimitriu, E.A. Lessel, C. Mueller și Rab.

Corul a avut o activitate continuă cu mici întreruperi până în 1943, fiind în același timp o pepinieră pentru muzicieni, cântăreți, instrumentiști și alți artiști. Întrucât asociațiile corale erau constituite din bărbați, totuși în 1878 la București se înființează un cor de dame, mișcare care se definește prin 1919, când apar coruri mixte.

În 1902 se serbează la București 50 de ani de activitate a Corului German din București.

Istoric în 1867 se constituie Federația Corală Germană recomandând constituirea de Federații Corale Germane teritoriale.

Astfel că în anul 1892 se constituie Federația Corală Germană în România, coordonând activitatea artistică a germanilor din Valahia și Moldova.

Tot în 1892, din inițiativa formației corale „Hermania” din Sibiu se constituie: Siebenburghische Deutsche Sangherbund (Federația Corurilor Germane din Transilvania) în 14 august 1892, iar statutul cu 14 paragrafe a fost aprobat de ministerul de interne în 10 decembrie 1892.

Kronstadter Deutsche Liederkrantz (Corul German din Brașov) se constituie în 1885. Este interesant că Muzeul Brașovului acum câțiva ani nu avea această insignă, ea apare în cinci variante de culoare și formă în cele două cataloage ale insinelor săsești editate în 2018.

INSIGNE

1) Corul german din București 1852 (Bukarester Deutsche Liedertafel 1852), insigne de protocol, reprezentativă, din tombac-alama aurită, având înălțimea totală de 69 mm, iar lățimea maximă a corpului metalic al insignei este de 34 mm cu o greutate de 14,53 gr, realizată în trei planuri, corpul insignei are în planul apropiat o harfă (harpă) stilizată cu cinci coarde în câmpul corpului insignei, placa insignei din tombac aurit are forma unui scut desfășurat având în cimier o stea cu cinci colțuri din care pleacă cinci raze ce coboară în mănunchi pe arcul deschis al scutului stilizat, treimea superioară a scutului este colorată cu email negru la cald, având și partea superioară a harfei. Sub treimea superioară a scutului, vine spațiul median colorat cu email roșu închis, iar în flancurile medianei avem cu email cifre excizate în partea stângă numărul 18, iar în partea dreaptă numărul 52, în treimea inferioară a scutului avem tombac aurit, iar din vârful scutului din partea stângă în sus pleacă ramura de stejar, iar spre dreapta pleacă o bandă cu arcul deschis în jos peste mijlocul părții galbene până la partea dreaptă a ramurii de măslin, spațiul benzii colorat cu email alb la cald conținând litere excizate mari „LIEDERTAFEL”; scutul este flancat în stânga de ramura de stejar, iar în partea dreaptă de ramura de măslin.

Din partea stângă mediană exterioară pleacă în sus o bandă șerpuită, arc lin închis și arc deschis în sus, trecând prin email negru până la razele stelei, banda colorată cu email alb la cald cu litere mari de jos în sus

avem „BUKARESTER”, în partea dreaptă avem aceeași bandă șerpuită, arc deschis și închis lin, colorată cu email alb la cald și care pleacă de la razele stelei spre dreapta și în jos având excizate literele mari „DEUTSCHE” de sus în jos.

Planul trei poate fi considerat panglica tricoloră negru, roșu și galben, întrucât panglica este fixată de corpul insignei cu o placă dreptunghiulară de 10 mm/12 mm, în care se fixează și acul de siguranță specific, plăcuța fixată cu patru fire îndoite de la harfă.

Reversul anepigraf, acul de siguranță orizontal, precis realizată în Germania, întrucât este frumoasă și semnificativă, foarte bine păstrat stratul de aur integrat. (Foto nr.1).

2) Insigna de membru al Bukarester Deutsche Liedertafel 1852, (Corul German din București 1892), este din tablă ștanțată, metal alb oxidat, panglică alb cu roșu având înălțimea de 83 mm și lățimea 29 mm cu o greutate de 5,67 gr panglica în care se fixează insigne propriu-zisă cu un ac de siguranță obișnuit.

Insigna propriu-zisă are înălțimea de 32 mm și lățimea de 24 mm. În cimier avem o stea în 6 colțuri din care coboară razele între cele două capete de corn superior al harfei și cad pe un pedestal mic în care este excizat anul 1852, harfa are cinci corzi, iar în partea de jos coarcele au o formă de cerc foarte ovalizat pe orizontală în care pe marginile coarcelor, avem excizate de la stânga sus spre jos și dreapta sus: „BUKARESTER DEUTSCHE LIEDERTAFEL”; harfa este cuprinsă în partea stângă cu o ramură de măslin cu câte două măslinile la frunză, în partea dreaptă avem o cunună cu ramură de stejar cu ghindă care cuprinde partea dreaptă a harfei până sub cornul drept.

REVERS: anepigraf, ac obișnuit de siguranță, care nu depășește conturul insignei și este lipit de corpul insignei cu o plăcuță. (Foto.nr.2).

3) Insigna de membru BUKARESTER DEUTSCHE LIEDERTAFEL 1892 (Corul German din București 1852) simplă ștanțată pe o placă subțire din argint cu un singur plan având înălțimea de 35 mm și lățimea maximă de 25 mm și greutatea de 3,33 gr. Cimierul are trei semicercuri închise, puse două jos și unul sus, în semicercul lateral stânga avem incuse literele mari de jos în sus „BUKARESTER” colorate cu vopsea neagră, în partea centrală avem un semicerc așezat pe semicercurile laterale având incuse literele mari „DEUTSCHE” colorate cu vopsea neagră, în partea dreaptă semicercul pleacă de la cornul superior al harfei și trece peste vârful cununei de stejar având incuse literele mari „LIEDERTAFEL” colorate cu vopsea neagră.

Sub semicercul superior avem o stea cu 6 colțuri din care pleacă raze spre jos, respectiv coarcele harfei care are 5 coarde, urmează partea de jos a harfei stilizate având forma unui cerc turtit pe orizontală superioară, având o deschidere pentru coardele harfei, sub pedestalul coardelor avem anul 1852 excizat flancat de trei cercuri mici. În partea stângă avem o ramură de măslin cu măslinile, iar în partea dreaptă avem o cunună de stejar cu ghinde, care în partea de jos sunt legate cu o eșarfa în fluture dublu.

Revers: spatele anepigraf cu un ac la 90 grade din argint lung de 45 mm, în partea de jos avem două cârlige în sus mici pentru fixarea panglicii, insigne nu are panglică, iar în cataloage apare panglică bicoloră, alb și roșu. (Foto nr.3).

4) Medalia aniversară bătută la 50 de ani de activitate a corului „BUKARESTER. DEUTSCHE. LIEDERTAFEL” în 1852 (Corul German din București) având diametrul de 29 mm și greutatea de 10,78 gr este aurită și exceptional păstrată, fiind confecționată din tombac.

Avers: în câmpul central avem imaginea pe Euterpe (muza muzicii) care în mâna stângă ține o harfă așezată pe piciorul stâng, iar în mâna dreaptă ține o coroană de premiere cu mâna întinsă maxim, din partea stângă vine un vânt puternic care flutură părul și hainele, scaunul nu se vede.

Reversul: prezintă litere mari și cifre, așezate pe 9 rânduri, astfel – rândul întâi în semicerc în text în limba germană: În amintirea; a; 50 de ani; jubiliari; a; „BUKARESTER, DEUTSCHE LIEDERTAFEL”, 1902.

Medalia are în partea de sus aplicată o gaică-anou prin care trece o za cerc metalic de 10 mm diametru, prin cerc trece o banda

tricoloră germană îngustă care prinde la mijloc cele două elemente de tricolor german lat de 20 mm și înalt de 66 mm, având un capăt în coada de rândunică, suprapuse astfel ca la fiecare capăt să avem coada de rândunică, avem un ac de siguranță special care străpunge tricolorul îngust care leagă cele două elemente, pentru a fi purtată pe piept. Mai există o medalie similară, dar care nu are gaica-anou. (Foto nr.4)

5). Insigna „BUKARESTER DEUTSCHE LIEDERTAFEL Damenchor Jubileum 1878-1903” (Corul German din București, corul de dame, jubileu 1878-1903), este o insignă elaborată în 5 culori și trei planuri, având înălțimea de 44 mm și lățimea maximă 38 mm cu o greutate de 20,23 gr.

Prim-planul insignei este un cerc metalic de 15 mm diametru, situate în centrul câmpului insignei, colorat cu email albastru pe două rânduri de litere excizate avem textul: „DAMEN COR” și dedesubt „JUBILEUM”. Planul doi: deasupra cercului avem din tombac aurit o harfă stilizată având trei coarde. Planul trei sau corpul insignei, nu are forma scutului care se obișnuia, astfel că în cimier avem un spațiu liber acoperit de harfa metalică și capetele cununelor. Din mediana stângă pleacă o bandă semicirculară colorată cu email alb având excizate literele mari de jos în sus: „BUKARESTER” acoperind cununa de stejar, din partea dreaptă mediană pleacă o bandă semicirculară care acoperă cununa de măslin, fiind de asemenea colorată cu email alb și care are excizate literele mari „DEUTSCHE” de sus în jos. Câmpul insignei are în partea de sus colorată cu email negru, partea mediană este umplută cu email roșu, iar partea de jos este din tombac galben care se prelungește formând un vârf în partea de jos a insignei. Din partea stângă jos pleacă o cunună de stejar care merge până la harfă, în partea dreaptă pleacă o cunună de măslin înconjurând corpul insignei până la harfă. În câmpul inferior, galben, din mijlocul marginii stângi pleacă o bandă semicirculară, care ajunge în partea dreaptă sub cununa de măslin, banda colorată cu email alb la cald având litere mari excizate de la stânga spre dreapta „LIEDERTAFEL” în partea inferioară sub „LIEDERTAFEL” avem două rânduri de numere incuse „1878” și sub acesta „1903” anul jubileului.

Revers: anepigraf, vechiul sistem de prindere pe orizontală a fost înlocuit, lipindu-se între cele două fire ale harfei un sistem de prindere cu două aripi basculante, pentru purtare la butoniera hainei. (Foto nr.5)

6). Insigna de membru al „DEUTSCHER SANGERBUND in RUMANIEN” – 1892 (Federația Corurilor Germane în România 1892) are înălțimea de 37 mm lățimea de 33 mm și o greutatea de 5,55gr. Este confecționată din tablă ștanțată din metal lustruit cu aspect specific, puțin bombată în mijloc, desen foarte stilizat, în cimier linie orizontală care la capete are aspect de sul de metal transversal, corn de berbec, sub cimier, în câmp avem pe aceleași plan ștanțate, harfa cu trei coarde la 450 stânga-dreapta peste două tulpici tot la 450 dreapta-stânga formând un „x” așezat peste două ramuri de măslin una verticală, iar a doua semicirculară; lateral pe linia inferioară avem tot două suluri metalice închise văzute din lateral, în câmpul insignei avem excizate pe cinci rânduri litere mari și numere astfel: „DEUTSCHER” sub acesta „SANGERBUND” sub acest „IN” sub care avem „RUMÄNIEN” sub care avem anul 1892 sub un mic cerc, marginile insignei sunt similare ca formă, în partea stângă de sus în jos avem un sul înfășurat din exterior spre interior urmat de jumătate de cununa de frunze, probabil măslin, partea dreaptă a insignei similară, în partea stângă jos avem un sul închis spre corp în corn de berbec, idem partea dreaptă, în partea centrală de jos avem un triunghi răsturnat cu trei trepte partea stângă și partea dreaptă. Revers: anepigraf, cu ac de siguranță de prindere specific aplicat pe orizontală în partea cea mai lată a reversului, cositorită. (Foto.nr.6)

7) Insigna mai elaborată a „DEUTSCHER SANGERBUND IN RUMÄNIEN”-1892, Federația Corurilor Germane în România 1892, are înălțimea de 88 mm, lățimea de 33 mm cu greutatea de 9,34 gr.

Insigna propriu-zisă cu aversul similar cu insigna anterioară de la nr.6.

Reversul complex, are un ac de siguranță similar cu insigna de la nr.6, dar are și un sistem de fixare a celor două panglici tricolore și a acului de siguranță cu o tablă cu diametrul de 23 mm care este fixată de insigna propriu-zisă cu două fâșii metalice late de 7 mm, scurte, sudate și care pătrund în mijlocul tablei rotunde și se îndoaie pe tabla rotundă. Pe tablă avem trecută cu litere excizate firma producătoare, circular, din partea stângă aproape jos stea cu cinci raze (colțuri) litere mari

„WILHE: MAYER & FRZ. WILHELM” stea cu cinci raze, în partea de jos circular între stele avem „*STUTTGART*”.

Panglicile tricolore negru roșu și galben au lățimea fiecare de 20 mm care pleacă de la rondela de fixare au lungimea de 50 mm având la capătul de jos o placă metalică presată cu franjuri de 11 mm înaltă și lată de 20 mm având pe revers câte o ureche cu gaura pentru fixare a panglicilor care sunt șezate în unghi astfel că între plăcile metalice se crează o distanță de 10 mm. (Foto nr.7)

8). Insigna „DEUTSCHER SANGERBUND IN RUMÄNIEN 1892” (Federația Corurilor din România 1892) tot elaborată, având aversul similar cu insignele 6 și 7, cu înălțimea de 68 mm iar greutatea de 7,8 gr.

Reversul similar cu reversul insignei anterioare (foto 7), doar că panglica este bicoloră, culori neobișnuite: galben 7 mm lat, albastru 22 mm lat și galben 7 mm lat, panglica are capătul în forma cozii de rândunică cu tăietura la 450; panglica este fixată lângă acul de siguranță având lungimea maximă a vârfului cozii de 52 mm. (Foto nr.8)

9). Insigna „SIEBENBURGISCH DEUTSCHER SANGERBUND” (Federația Corurilor GERMANE ÎN TRANSILVANIA). Constituită în 1892, este o insignă reprezentativă adică mare și impresionantă, în formă de scut clasic având înălțimea de 53 mm, lățimea maximă de 35 mm și greutatea de 14,77 gr forma puțin bombată cu diferențe de la cant de 3 mm. În cimierul exterior al insignei avem o harfă cu patru coarde așezată pe mijlocul unui arabesc floral de culoarea metalului galben.

Scutul propriu-zis cu email cald în banda marginală, cu lățimea de 5 mm cu email de culoare albastră pe care avem litere mari excizate de la vârful de jos al scutului spre stânga sus până la partea de sus orizontală: „SIEBENBURGISCH”; în banda superioară orizontală sub cimierul exterior avem în banda cu email albastru excizate literele mari „DEUTSCHER” și de la orizontală pe banda dreaptă spre vârful scutului în jos litere mari excizate „SANGERBUND”, litere din tombac galben lustruit, câmpul insignei este tot scutul, cu spațiul colorat cu email translucid pe fondul de culoare roșie, arebescuri cu vrejuri, iar în partea superioară avem excizată o coroană princiară specifică Brașovului, iar sub aceasta avem semnul specific din stema Sibiului, cele două simboluri fiind redată din tombac lustruit.

Revers: tombac aurit pe care este incusă denumirea firmei producătoare, într-un cerc foarte ovalizat pe orizontală în care avem pe trei rânduri: „A.BELADA” în semicerc, pe orizontală avem „WIEN.VII 2”, iar sub aceasta avem „BURGGASSE 40” semicircular; ac de prindere clasic specific broșelor cu lungimea de 35 mm aplicat vertical. Foto nr.9

10) Insigna „KRONSTADTER DEUTSCHER LIEDERKRANZ” (Corul German din Brașov), cor înființat în 1885, insigna are patru părți metalice și o panglică bicoloră liliachiu-albastru, are înălțimea de 123 mm, panglica dublă înaltă circulară de 52 mm. În cimierul insignei avem un arabesc. Corpul metalic I, din tombac având pe spate sudat acul de siguranță specific, sub care avem o bară metalică lată de 34 mm pentru atârănarea panglicii duble circulare, urmează corpul metalic II (insigna propriu-zisă), care culisează pe panglica circulară, care are înălțimea centrală de 30 mm și înălțimea pe laterală de 13 mm, lățimea insignei este de 44 mm, în partea mijlocie superioară avem un semicerc înalt de 3 mm și lat la baza de 9 mm care se repetă și la celelalte trei capete ale insignei, corpul insignei are un contur de 2 mm colorat cu email cald albastru descis, câmpul insignei este colorat cu email alb la cald, având în cele patru semicercuri câte o stea excizată în șase colțuri, mai avem excizate pe trei rânduri litere mari astfel: rândul de sus „KRONSTADTER”, rândul doi „DEUTSCHER” și pe rândul trei „LIEDERKRANZ”, pe spatele insignei avem o bară înaltă de 7 mm și lată de 34 mm sudată de corpul insignei, pentru culisarea insignei pe panglica continuă, în mijlocul barei avem incusă denumirea firmei producătoare într-un cerc foarte ovalizat, pe orizontală, pe două rânduri: sus semicircular „AD.BELANA” și jos în semicerc deschis „WIN VII 2”. Corpul metalic III, este un arabesc cu vârful în jos având înălțimea de 16 mm cu lucrătură mai amplă ca

arabescul corpul I și având în partea de jos un orificiu pentru zala harfei, deasemenea are în partea superioară o bară metalică pentru culisarea panglicii. Corpul metalic IV este o harfă stilizată, presată din tombac ca și celelalte corpuri, cu cinci corzi și aplicată prin lipire o ramură de măslin cu măslin, în unghi de 450 de la dreapta jos spre stânga sus, prinsă cu o za de arabescul corp metalic III.

Revers: ac de siguranță specific insinelor, panglica bicoloră, cusută manual poate culisa pe barele de la arabescuri, de asemenea și insigna propriu-zisă, insigna a stat în condiții diferite având metalul oxidat.

Foto nr.10

Bibliografie:Wolfgang Sand:Studii de istorie a muzici.Viața muzicală a unui oraș de la începuturi pana în 1918.Germania 2004.

Ion Crisan:Un veac de cântec.Timișoara 1968.

Puiu Emilian Valea:Catalog cu insignele Asociaților Săsești din Transilvania.Arad 2018 feb.

Radu Pavel Bart:Catalog cu insignele Asociaților Săsești din Transilvania.Botoșani 2018.

S.C. RULMENȚI S.A. BÂRLAD (INSIGNE ȘI MEDALII)

Gheorghe Căpitanu
Bârlad

În anul 1951 Statul Român, sub conducerea lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, fiu al Bârladului și prin Hotărârea Consiliului de Miniștri de la acea vreme, a hotărât construcția „Întreprinderii de Rulmenți” Bârlad.

Construcția a avut loc între anii 1951-1953, iar intrarea efectivă în funcție a primei capacități de producție a avut loc în mai 1953, când s-a obținut primul rulment bârlădean, având tehnologie rusească, unitatea funcționând în două hale și o centrală electrică. După uzina de rulmenți din Brașov, care până în anul 1959 a funcționat în incinta fabricii de autocamioane din oraș, unitatea de la Bârlad este a doua de profil din România comunistă.

În anul 1954 întreprinderea producea patru tipuri de rulmenți, din care trei cu bile și un tip de rulment axial cu bile destinat beneficiarilor de pe piața internă.

La început Întreprinderea de Rulmenți Bârlad a fost planificată la capacitatea de 2.500.000 rulmenți pe an. capacitatea planificată a fost realizată în 1965, când s-au produs 204 tipuri de rulmenți. Atras de fabrica din Bârlad, Nicolae Ceaușescu decide să investească masiv în uzina bârlădeană la începutul anilor '70, atunci producția depășea 30 milioane de rulmenți pe an, astfel la finele anului 1980 în uzină munceau 9.000 de salariați. Statul a investit permanent în industria de rulmenți după fabricile Brașov, Bârlad a urmat deschiderea a două unități la Suceava și Slatina. La începutul anului 1970 statul român a creat marca URB (Uzina Rulmenți cu Bile) fiind înregistrată la Întreprinderea de Comerț Exterior în condițiile când 50 % din producția românească mergea la export atât pe piața estică, Asia și CAER și cea vestică, în Europa și SUA.

Marca URB se păstrează și după 1990, fiind preluată de Tehnoimportexport. După 1990 fiecare se descurcă cum poate. Au intrat în declin, nemaivând investiții de la stat, închizând porțile. Acum

fabricile din Bârlad și Alexandria funcționează sub patronaj străin. Fabrica din Bârlad este singura care nu a renunțat la brandul URB creat în 1970.

În anul 2001, Fabrica de Rulmenți Bârlad a fost preluată de grupul turcesc Kombassan. În anul 2008 fabrica producea 11.600 tone de rulmenți dintre care 57 % au avut ca destinație clienți din Europa , în special Belgia și Germania. În anul 2009 avea un număr de 3000 de angajați, iar în prezent sunt 3500 de angajați.

Această fabrică de rulmenți din Bârlad, din punct de vedere economic, are cea mai mare capacitate de a ține orașul în bunăstare, pentru viața și prosperitatea multor familii bârlădene.

Activitatea întreprinderilor de rulmenți din Bârlad, Brașov, Alexandria și altele a fost la anumite aniversări marcată de insigne și medalii.

În imaginile de mai jos sunt prezentate câteva insigne și medalii emise cu aceste ocazii după cum urmează:

Insigne

- 30 ani de activitate IRB 1953-1983 (Foto 1)
- 40 ani de activitate URB 1953-1993 (Foto 2)
- 20 ani de activitate URB Alexandria (Foto 3)

Medalii

- 40 ani de activitate URB 1953-1993 (Foto 4)
- 60 ani de activitate URB 1953-2013 (Foto 5)
- 20 ani de activitate URB Alexandria 1974-1994 (Foto 6)
- 45 ani de activitate URB Brașov 1949-1994 (Foto 7)

Bibliografie

www.ro.wikipedia.org

Oltea Rășcanu - Gramaticu, *Istoria Bârladului*

Romulus Boteanu, *Bârladul de odinioară și de azi*

Foto1

Foto 2

Foto 3

Foto 4

Foto 5

Foto 6

Foto7

INSIGNELE FSLCP

ing. Dorel Bălăiță

FSLCP este acronimul de la Federația Sindicatelor Libere din Chimie și Petrochimie, organizație sindicală înființată în 1990 în București. Scopul organizației este acela de a apăra interesele profesionale, economice, morale, sociale, culturale și sportive ale membrilor săi.

Prin decizia Consiliului Frontului Salvării Naționale vechile structuri sindicale din România au fost dizolvate încă din decembrie 1989 (decret nr.8/31.12.1989¹). Acest decret a constituit momentul unui nou început pentru reconstrucția unei noi mișcări sindicale democratice. În ianuarie 1990 apare primul sindicat cu adevărat liber- Sindicatul Șoferilor din România. În luna februarie apare prima confederație sindicală din România, Confederația Sindicală Independentă „Frăția”. În primele luni ale anului 1990 sindicatele din întreprinderi reușesc să se organizeze în federații sindicale profesionale. Pe data de 13 februarie 1990 s-a constituit primul comitet provizoriu pentru organizarea sindicatelor din chimie și petrochimie, din care făceau parte câțiva tineri militanți și alți câțiva membri din vechea gardă. Câteva zile mai târziu s-a constituit un comitet de lucru pentru pregătirea Conferinței naționale a Federației Sindicatelor Libere a Lucrătorilor din Industria Chimică și Petrochimică la care urmau să participe reprezentanții ai 66 de sindicate totalizând peste 110.000

¹ FSLCP-Ultima Santinelă-program al Conferinței Naționale Aniversare Eforie Nord iunie 2016, p.44

de membri². La 5 martie 1990 Judecătoria sectorului 1 București aprobă prin sentința nr.566 înregistrarea Federației Sindicatelor Libere a Lucrătorilor din Industria Chimică și Petrochimică. Pe 19 aprilie 1990 a avut loc Conferința reprezentanților sindicatelor libere din chimie și petrochimie în care s-a hotărât constituirea FSLCP. Pe 7 iunie 1990 FSLCP, alături de alte șase federații sindicale din industrie, pun bazele uneia din marile confederații sindicale din România-Confederația Națională a Sindicatelor „Cartel Alfa”. În această perioadă de început a mișcării sindicale naționale bazate pe principii europene, democratice și libere de orice constrângeri, FSLCP a sprijinit activ reorganizarea sindicatelor din combinatele chimice din țară, a rezolvat multiple revendicări salariale, care au dus la înlăturarea unor inechități privind drepturile lucrătorilor. La sfârșitul lui 1993 federația avea în componență 74 de sindicate, cu un număr de 65.000 de membri cotizanți. În 1994, FSLCP s-a afiliat la Federația Mondială a Lucrătorilor din Industrie, (FMTI) iar în aprilie 1998 la FECHME Belgia (European Mine, Chemical and Energy Workers Federation-EMCEF).

Anul 1997 a fost un an deosebit de greu pentru sindicatele din industria chimică și petrochimică, deoarece au fost demarate procesele de restructurare prin lichidare a combinatelor chimice din țară. FSLCP s-a implicat în rezolvarea a o serie de probleme și aspecte sociale dificile din viața și activitatea membrilor de sindicat, generate în special de politica de distrugere a industriei chimice naționale cu orice preț practică de toate guvernele ce s-au perindat la putere și care au dus la disponibilizări masive de personal.

În 2004, președintele FSLCP, Achille Costin Duțu a fost ales membru în Comitetul Executiv al EMCEF. FSLCP a avut un reprezentant la Organizația Internațională a Muncii-OIM, titular în Comisia de Norme și raportor al țărilor din Europa Centrală și de est. În 2007 împreună cu patronatul FEPACHIM s-au pus bazele Comitetului Sectorial din Industria Chimică și Petrochimică, organism prin care s-au putut realiza standarde ocupaționale, activități de formare profesională cât și activități de dialog social în ramură. În 2007, FSLCP împreună cu FMTI au negociat un acord de fuziune cu Federația Internațională din Chimie, Energie, Minerit (ICEM). La congresul de fuziune de la Bangkok din același an, președintele FSLCP a fost ales vicepreședinte al ICEM.

În 2012, FSLCP avea în componență un număr de 28 sindicate reprezentând 10.550 angajați. În 2015, la FSLCP erau afiliate 27 sindicate și 8850 membri de sindicat din totalul de 92761 de angajați din sectorul de activitate chimie, petrochimie și activități conexe³. Închiderea combinatelor chimice aparținând grupului Interagro a dus și la dispariția unor sindicate membre ale FSLCP, astfel că numărul de membri ai federației este în continuă scădere.

Fig.1. Emblema și insignele FSLCP

² FSLCP-O mișcare sindicală bazată pe valori morale și profesionalism.Program Conferința Națională Aniversară Iași-22 aprilie 2010,p.5

³ <http://dialogsocial.gov.ro/wp-content/uploads/2017/03/2015-sindicat-Federația-Sindicatelor-Libere-din-Chimie-și-Petrochimie.pdf>

Emblema FSLCP este alcătuită dintr-un hexagon, simbolizând formula chimică a benzenului, având în interior fondul albastru și câmpul populat de diverse utilaje și echipamente din industria chimică. În centru este o coloană de distilare vopsită în orange/roșu, având în laterale două utilaje chimice stilizate colorate tot oranj/roșu, legate prin conducte albe de coloana de distilare. Deasupra acestui fragment de instalație tehnologică stilizată, central se află o retortă⁴ colorată în galben, peste un fragment de roată dințată albă.

Insignele FSLCP reproduc sigla organizației sau doar elemente din aceasta cu mici variațiuni privind forma utilajelor reprezentate și modificări de culoare. Prima insignă are forma rotundă, diametrul 20,4 mm, este din metal auriu, fondul albastru. Utilajele din interior sunt la culoarea metalului, aurii, nevopsite. Retorta are conturul metalic și interiorul vopsit în roșu cu inscripția cu litere aurii: FSLCP. Lipit de retortă în locul jumătății de roată dințată, așa cum este reprezentat pe emblema oficială, pe o bandă arcuită și cu fond bleu este inscripționat cu litere aurii „ROMANIA”. Cea de-a doua insignă, metalică, este hexagonală cu latura 11,8 mm, înălțimea de 22,5 mm și lățimea de 20 mm și are aceleași culori și elemente în interior. Sistemul de prindere la ambele insigne este ac de siguranță tip broșă prinsă orizontal de corpul insignei cu o rondea cu șanț ????

Ultima insignă, emisă cu ocazia celebrării a 25 de ani de la înființarea FSLCP, în 2015, este mult mai mică decât celelalte și mai săracă în elemente grafice. Este constituită din două forme geometrice intersectate: un mic hexagon cu fondul albastru, cu latura de 5 mm, intersectat cu o formă elipsoidală, cu fond roșu și inscripția FSLCP cu litere aurii. Insigna este metalică, are lățimea de 16,3 mm și înălțimea de 9 mm. Sistemul de prindere este cu pin metalic.

Tot cu ocazia împlinirii a 25 de ani de la înființarea acestei federații sindicale s-a bătut o medalie din metal auriu având diametrul de 40 mm.

Pe una din fețe este prezentată emblema federației având, în exteriorul acesteia inscripția circulară „FEDERAȚIA SINDICATELOR LIBERE DIN CHIMIE ȘI PETROCHIMIE ROMANIA”. Sub emblema FSLCP sunt trecuți: anul de înființare, 1990, și anul 2015. Cealaltă față a medaliei are central în câmp inscripționat pe două rânduri „25 ani” deasupra acronimul FSLCP, iar circular o cunună de lauri.

Fig.2. Medalia 25 de ani de la înființare FSLCP

200 ANI DE LA NAȘTEREA LUI MIHAIL KOGĂLNICEANU

⁴ Retorta este un obiect de sticlă folosit în laboratorul de chimie pentru distilare. Retorta este alcătuită dintr-o sferă cu un gât lung.

Celebru om politic, istoric, scriitor, ziarist și orator român. Activitatea în aceste direcții, contribuția sa deosebită la principalele evenimente din istoria țării noastre (anul 1848, Unirea Țărilor Române, secularizarea averilor mănăstirești, împrumutarea clăcașilor în 1864, cucerirea Independenței în 1877) este arhicunoscută, încât nu vom mai insista în acest sens.

Deși s-a născut la Iași, la 6 septembrie 1817, Mihail Kogălniceanu poate fi socotit - dacă nu mai mult cel puțin în egală măsură atât - botoșănean, cât și ieșan, deoarece tatăl său, vornicul Ilie Kogălniceanu, s-a născut și a trăit mult timp la Botoșani, mutându-se la Iași cu puțin timp înaintea nașterii fiului Mihail.

În copilărie și adolescență, Mihail Kogălniceanu a venit deseori la Botoșani, unde avea numeroase rude (unchi, mătuși, verișori etc.)

Ca unui veritabil botoșănean, locuitorii orașului îi încredințează, în 1844, lui Mihail Kogălniceanu - ajuns deja o figură proeminentă a intelectualității românești - sarcina apărării drepturilor lor asupra moșiei târgului, acaparată în mod abuziv în decursul a 100 ani de către călugării greci de la Mănăstirea Popăuți. Fără succes, târgoveții botoșăneni s-au jeluți în nenumărate rânduri către Divan sau Domnie împotriva acapărării abuzive. În 1803, ei au deschis proces împotriva călugărilor de la Popăuși, însă, conform obiceiurilor timpurilor, judecata s-a prelungit 31 de ani, ajungând abia în 1844 în faza finală, când Divanul Domnesc trebuia să hotărască definitiv cui aparținea moșia. Dar, deoarece atât Domnitorul Mihail Sturza, cât și fiii lui erau susținători ai mănăstirii, ca unii ce încheiau în folosul lor diferite afaceri cu cei ce administrau moșiile clericale, era aproape sigur că târgoveții din Botoșani vor pierde procesul.

Și totuși, într-un chip magistral, M. Kogălniceanu reușește să apere dreapta cauză a botoșănenilor. Obținând, pentru prima dată în istoria Moldovei, ca procesul să fie judecat în mod public, el a dezvoltat o pledoarie atât de argumentată din punct de vedere istoric și juridic, încât a atras numeroase aplauze din partea publicului și a silit astfel și pe boierii din divan să respecte dreptatea; însuși egumenul Mănăstirii Popăuți a fost nevoit să declare că lasă dreptatea și stăpânirea târgoveților botoșăneni 850 de fălci de pământ.

Deși procesul a fost câștigat pe baza unor dovezi documentare incontestabile, Domnitorul, nemulțumit de lezarea intereselor sale și neputând să se răzbune în alt mod, a dispus ca M. Kogălniceanu să fie surghinuit timp de șase luni la Mănăstirea Râșca și să i se ridice pe viitor dreptul de a mai practica avocatura.

Chiar și mai târziu, când ajunge în culmea gloriei, Mihail Kogălniceanu a menținut strânse legături cu orașul Botoșani, cu rudele și prietenii de aici. A fost de multe ori oaspetele botoșănenilor și cunoștea foarte bine orașul - după cum afirmă el însuși în mai multe ocazii. Astfel, în august 1879, cerându-i-se, în calitate de ministru de interne, de către Primăria Botoșani aprobarea de a se cumpăra casele și grădina lui N. Vârnav cu scopul de a se instala acolo școlile industriale și de meserii, iar grădina de a se transforma în Grădina Botanică și Zoologică, Mihail Kogălniceanu răspunde: „...deși subscrisul cunoaște (subl. ns.) că casele se află în stare bună...urmează a se împlini prescripțiunile legii făcând estimăție în regulă, pe care în urmă o veți comunica Ministerului”. Într-adevăr, Mihail Kogălniceanu cunoștea personal casele lui N. Vârnav, știa că acestea sunt în stare bună, căci, cu câteva luni înainte se aflase într-o vizită particulară în Botoșani. Faptul este cunoscut din procesul-verbal al ședinței Consiliului Comunal din 25 aprilie 1879, în care s-a făcut propunerea de a se alege „o comisiune care să meargă să-l salute de bună venire în oraș”.

Din dosarul Primăriei referitor la alegerile din 1883, se vede că la 21 martie, Mihail Kogălniceanu candidează la Botoșani pe lista Opoziției Unite coalizată împotriva Partidului Liberal al lui I.C. Brătianu, la Colegiul I al Camerei și este ales de botoșăneni cu o majoritate de 39 voturi față de 4 obținute de contracandidatul liberal, Th. Pioschi.

Faptul că Mihail Kogălniceanu era considerat fiu al Botoșanilor de către botoșănenii înșiși este atestat și de alte mărturii. Astfel ziarul „Vocea Botoșanilor” din 10 octombrie 1885, salutând

prezența sa în acel moment în oraș scria: „a fost oaspetele ilustru al Botoșanilor, unul dintre cei mai mari fruntași cetățeni ai României...din când în când , marele cetățean își amintește de orasul său natal și vine și petrece câteva zile la rude și numeroșii săi amici politicieni”. De asemenea, aceeași considerație o întâlnim și în discursul rostit de I.Th. Buzdugan, primarul orașului Botoșani, la ceremonia funerară din Gara Burdujeni, în momentul intrării în țară a vagonului cu rămășițele pământești ale lui Kogălniceanu, decedat la Paris, la 20 iunie 1891. Reprodus în ziarul „Curierul Român” din 6 iulie, în discurs se sublinia: „Cetatea Botoșanilor își revendică dreptul, onoarea și mândria de a te numi fiul ei; Botoșanii ți-au fost leagănul copilăriei, în Botoșani sunt îngropate osemintele strămoșilor tăi. Coroana ce o depun, e stropită cu lacrimile cetățenilor botoșăneni”.

Cu ocazia împlinirii a 200 ani de la nașterea celebrului om politic istoric , scriitor, ziarist și orator român, Mihail Kogălniceanu, am realizat 200 bucăți insigne de tip TD, pe care le-am dat unor colecționari, unor oameni de cultură din Botoșani și Iași.

INSIGNA – „PRIMA EMISIUNE ÎN ROMÂNIA DE TELEVIZIUNE”

Dorel Bălăiță
Onești

În patrimoniul Complexului Muzeal „Iulian Antonescu” din Bacău se află o insignă dedicată primei emisiuni de televiziune” din țară, care a avut loc acum 80 de ani, în luna iunie 1938 în cadrul unei manifestări populare intitulată “Luna Bucureștilor”⁵. Insigna aflată la numărul de inventar 32939, are dimensiunile 19,4x15,8 mm⁶ și este de formă rotundă având în partea de jos o bandă dreptunghiulară care face corp comun cu restul insignei. Piesa este din alamă și prezintă următoarele inscripții: pe margine, circular, pe un fond necolorat: PRIMA EMISIUNE IN ROMANIA DE TELEVIZIUNE. În interiorul inscripției, într-un cerc, este emblema firmei Philips: inscripția PHILIPS⁷ între două linii ondulate și câte două stele în partea stângă sus și în partea dreapta jos. Pe

⁵ În perioada interbelică, între 1935 și 1940, s-au desfășurat șase ediții ale “Lunii Bucureștilor”, serbările fiind cuprinse, în general, între 9 mai și 9 iunie ale fiecărui an.

⁶ Exemplarul aflat în colecția cabinetului Numismatic al Muzeului București are dimensiunile de 17x20mm (Liliana-Nicoleta Hanganu-Insigna primei emisiuni de televiziune din România “Luna Bucureștilor”, iunie 1938, în București-Materiale de Istorie și Muzeografie, XIV, 2000, p.277)

⁷ Firma Philips a luat ființă în anul 1891 în orașul Eindhoven - Olanda, fiind profilată la început pe producția de becuri cu filament, treptat producția diversificându-se. În anul 2005 deținea peste 15.000 brevete de invenții, printre care: aparatul pentru raze Röntgen, caseta compact, casetofonul, compact-discul, becul cu neon, etc. S-a situat permanent printre

banda dreptunghiulară lăsată necolorată este inscripționat pe două rânduri: LUNA BUCURESTILOR/IUNIE 1938. Piesa este prevăzută cu o talpă ca sistem de prindere. Interiorul literelor, cu excepția cuvântului Philips, este colorat în email albastru-azuriu ca și fondul de la emblema Philips. Piesa a fost donată muzeului de Eugen Gălușcă.

Conform Liliana-Nicoleta Hanganu⁸ există și exemplare din această insignă confecționate din aluminiu.

Transmiterea de imagini fixe la distanță a preocupat cercetătorii europeni încă de la începutul secolului al XIX-lea. Giovanni Caselli a pus la punct în 1856 pantelegraful care din 1863 a fost utilizat de către stațiile franceze pentru a transmite pe liniile telegrafului electric, scurte mesaje, autografe sau simple desene. Fototelegrafia (transmiterea de fotografii prin fir telegrafic sau telefonic) a fost realizată de către germanul Arthur Korn care a reușit în 1907 o primă legătură Berlin-Paris și de către inginerul francez Eugene Belin care în 1911 a inventat belinograful aparat cu care putea să difuzeze rapid facsimilul fotografiilor pentru ziare. În 1879 G. R. Carey și Constantin Senlecq au expus principiile de analiză ale imaginilor, apoi Paul Nipkow inventează în 1884 un sistem de disc cu mici găuri care, învârtindu-l citea imaginea linie cu linie. În urma lucrărilor germanului Karl Braun asupra razelor catodice și osciloscopului în 1897 și studiilor englezului Campbell Swinton, rusul Boris Rosling a realizat între 1907 și 1911, la Sankt-Petersburg primul tub catodic.⁹

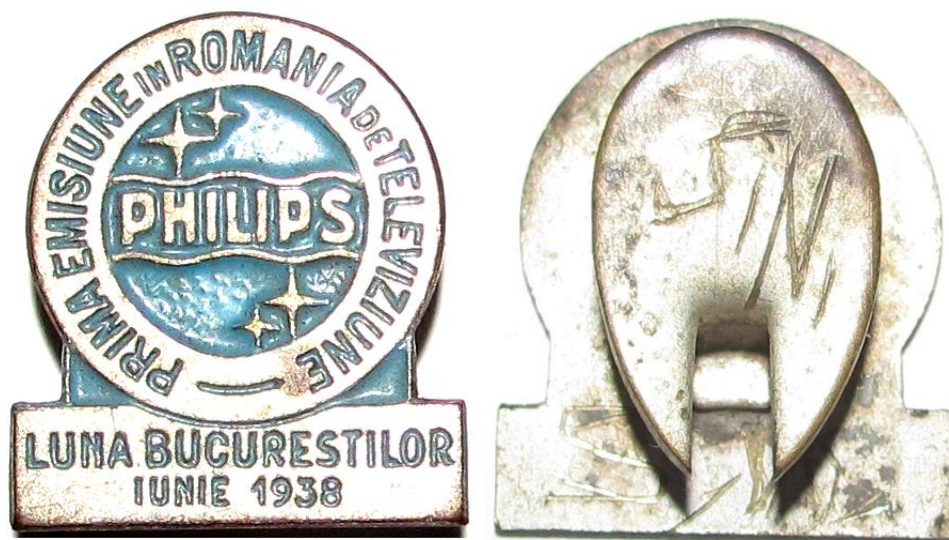

Fig. 1. Insigna "Prima emisiune în România de televiziune"

În primele două decenii ale secolului al XX-lea, cercetările pentru analiza imaginilor au fost continuate de către John Logie Baird în Marea Britanie folosind metoda baleiajului mecanic printr-un fascicol luminos și de către Vladimir Zworykin care în 1927 a pus la punct iconoscopul, aparat cu care s-au echipat camerele electronice și care a ajutat la perfecționarea tuburilor catodice ale receptoarelor. În 1925 este realizat în laborator televizorul lui Baird cu 30 de linii și cu 12,5 imagini pe secundă care a obținut o primă licență

primii 5 producători mondiali de produse electronice, de iluminat, uz casnic; în prezent se dezvoltă domeniul aparaturii medicale. În 2005 avea cca. 125.000 salariați în peste 60 țări, și o cifră de afaceri de peste 30 mld. euro. Modul de organizare a firmei (împărțită pe divizii: iluminat, electrocasnice, audio, etc-care se susțin reciproc) a servit drept model pentru organizarea firmelor concurente japoneze Sony, Matsushita, care până la urmă și-au depășit "modelul", datorită productivității și comerțului mai agresiv.

Actuala emblemă a fost creată de același designer ce a creat și siglele firmelor Mercedes (auto) și Pelikan (stilouri); liniile ondulate reprezintă curentul electric alternativ, iar cele 4 steluțe sunt sclipirile unui bec- produsul inițial al firmei-toate puse într-un cerc sugerând globul pământesc, tot ansamblul având forma unui scut; prima dată, cercul cu steluțe și sinusoidă au fost folosite pentru marca radioului Philips 930A apărut în 1930, și au fost baza modelului de față, adoptat în 1932; din cauza unor asemănări cu sigla unei firme de produse chimice, în 1938 a fost adăugat numele "Philips" în partea superioară a "scutului". Philips avea în anii 20 ai secolului trecut un birou central pentru România la București, pe Bd. Elisabeta nr.42, mai târziu mutat pe str. Luterană nr.4. Philips avea și două fabrici: pe str.Mitropolitul Chelarie nr.19 și pe str. Înclinată nr.22. Prin 1940 fabrica se muta pe str. Baicului nr.92, viitoarea întreprindere "Electronica".

⁸ Liliana-Nicoleta Hanganu-op.cit., p.277

⁹ https://ro.wikipedia.org/wiki/Istoria_televizunii (10.01.2018)

experimentală în 1926¹⁰. Sistemul a fost adus în mod succesiv la 60, 90, 180 de linii apoi, în 1936, pentru a răspunde normelor cerute de BBC, la 240 de linii și 25 de imagini pe secundă. Televizorul lui Baird a funcționat transmițând un program regulat de televiziune mecanică din 1929 pînă în 1937, când a fost abandonat de BBC, în favoarea unui sistem bazat pe lucrările lui James McGee, care utiliza tehnici foarte asemănătoare cu cele ale iconoscopului, ce permiteau utilizarea unui sistem de televiziune electronică, mai fiabilă și perfecționată¹¹.

Primele experiențe publice de televiziune au avut loc în Germania, la Berlin în 1928, Anglia (Londra) în 1929, Italia 1930, SUA (New York) în 1931, în Franța la Paris în 1932. Anglia este prima țară care inițiază, în 1936, prima emisiune publică regulată de televiziune¹².

În România, în 1928 fizicianul George D. Cristescu publică prima lucrare științifică din țară despre televiziune¹³ și propune un sistem nou de explorare a imaginii TV realizând și anumite experimente în acest sens¹⁴.

Prima emisiune de televiziune din România care se apropia cât de cât de conceptul actual al înțelesului de emisiune, a fost realizată în 1937 la Facultatea de Științe din București în cadrul unor demonstrații publice. Pe 30 octombrie 1937, Cristian Musceleanu a prezentat în cadrul Facultății de Științe din București o instalație de televiziune adusă de firma olandeză Philips. Camera de luat vederi era echipată cu un disc Nipkow, care oferea o rezoluție de 45 linii la o frecvență de 12,5 cadre pe secundă, iar receptorul era echipat cu un tub catodic cu diametrul de 7 cm. Emițătorul de televiziune avea o putere de 200 W și lucra pe lungimea de undă de 80 m. În seara de 14 noiembrie 1937, Cristian Musceleanu a susținut o conferință publică în sala Ateneului Român, în care a prezentat conceptul de televiziune și a făcut demonstrații cu instalația Facultății de Științe¹⁵.

În 1939 firma germană Telefunken a prezentat un alt sistem de televiziune, cu transmisia realizată prin cablu. Camera video filma în direct din sala Dalles.

În 1953 a fost construit și probat primul emițător de televiziune românesc în alb-negru, realizat de profesorul Alexandru Spătaru. Peste doi ani, la 21 august 1955 în București începe difuzarea regulată a unor emisiuni. Experimente de televiziune în culori au loc începând cu anul 1964. 31 decembrie 1956 este ziua când a fost inaugurată în România televiziunea de stat, denumită Televiziunea Română. Acesta poate fi considerat momentul în care apare în România instituția televiziunii. Modelul instituției este preluat după Televiziunea Franceză și după BBC, adică limitarea spectrului frecvențelor și realizarea un program național standardizat. În 1957 primul car de reportaj intră în dotarea TVR, se înființează o stație pentru recepția emisiunilor din exteriorul României și sunt efectuate două transmisii în direct ale unor evenimente¹⁶.

Interesul cetățenilor pentru această formă de comunicare este deosebit în România, cifrele confirmând cererea crescută de televiziune, dar și existența unui număr din ce în ce mai mare de consumatori. Astfel în 1965 numărul abonaților la serviciul public de televiziune ajunge la cifra de 500.000, iar în anul 1970 la 1,5 milioane. În 1968 apare programul 2 de televiziune, numărul orelor de program depășind volumul de 100 pe săptămână la nivelul anului 1973.

După numeroase probe, la 23 august 1983 Televiziunea Română face prima transmisie color oficială. După 1989, televiziunea din România a intrat într-o altă eră.

Ideea organizării "Lunii Bucureștiului" a fost lansată în 1934 de primarul general al Capitalei de atunci, Al. G. Donescu și avea ca scop crearea unei legături între locuitorii României – prin expoziții, evenimente culturale și premiere în lumea tehnologiei. Era o lună în care locuitorii din toate colțurile țării se adunau între, 9 mai – 9 iunie, să petreacă și să se distreze, pentru că Bucureștii erau în sărbătoare.

¹⁰ ibidem

¹¹ ibidem

¹² Liliana-Nicoleta Hanganu-op.cit., p.276

¹³ George D. Cristescu, Problema televiziunii, Tipografia I.N.Copuzeanu, București, 1928. Lucrarea cuprinde „două expuneri la Societatea Română de Fizică: prima la 18 mai 1926, a doua la 30 martie 1928”. Autorul prezintă sinteza experimentelor de explorare și transmitere a imaginilor de televiziune efectuate în „Laboratorul de Acustică și Optică a Universității de Științe din București” după cum scrie și în dedicația făcută: „În semn de recunoștință D'lui Prof. C. Miculescu directorul laboratorului de Acustică și Optică, al Facultății de Științe din București în care a luat ființă lucrarea de față 28 / VIII 1928 ”.

¹⁴ <https://hdsatelit.blogspot.ro/2011/06/mic-istoric-al-evolutiei-televiziunii.html> (15.02.2018)

¹⁵ http://enciclopediaromaniei.ro/wiki/Televiziunea_in_Romania (08.02.2018)

¹⁶ <https://hdsatelit.blogspot.ro/2011/06/mic-istoric-al-evolutiei-televiziunii.html> (15.02.2018)

Prima ediție, cea din 1935, s-a ținut în Parcul Carol I și s-a bucurat de un asemenea succes încât numărul vizitatorilor a depășit 100.000. Ziarele vremii anunțau că “în curând vom avea o luna a Brăilei, una a Galaților, o luna a Iașilor și una a Craiovei. Desigur ne așteptăm și la o lună a Găieștilor, una a Mizilului și așa mai departe”, (Gazeta Municipala, 1935)¹⁷.

Fig 2. Reclama 1936-“Luna Bucureștilor”¹⁸

În 1936, evenimentul s-a mutat pe Lacul Herăstrău, între Arcul de Triumf și pasajul de cale ferată de lângă Vila Minovici. Pentru prima dată în istoria țării de după 1866, românii au putut lua contact cu istoria familiei regale. În pavilionul regalității au fost expuse poștalionul cu care venise în 1866 regele Carol I în România, automobilul cu numărul 30, utilizat de regele Ferdinand pe front în primul război mondial și avionul în care a călătorit regele Carol al II-lea spre București în 1930. Românii veniți din toată țara au putut vizita expoziția “Satul Românesc” actualul Muzeu al Satului, și au urmărit pe Aerodromul de la Băneasa mitingul internațional de aviație și focurile de artificii. Tot atunci au fost introduse pe lista de expoziții și țările Micii Întelegeri, Iugoslavia și Cehoslovacia, care au organizat în anii următori “Luna Belgradului” și “Luna Praga”, la care a fost invitată să participe și capitala României.¹⁹

Manifestările din 1937 s-au desfășurat sub semnul aniversării a 60 de ani de la Războiul de independență. Expoziția a fost organizată în vechile pavilioane și a cuprins pe lângă secțiunea specială dedicată Independenței României, încă două expuneri: Credința strămoșească cu sprijinul lui Nicolae Iorga și Administrația municipală-prezent și viitor²⁰.

Ediția din 1938 a înregistrat un record de vizitatori: 200.000 într-o singură zi²¹. Pentru “Luna Bucureștilor” din 1938 organizatorii au pregătit mai multe atracții: expoziția retrospectivă a Unirii tuturor provinciilor românești (se împlineau 20 de ani de la Marea Unire din 1918); retrospectiva pictor Nicolae Grigorescu la împlinirea a 100 de ani de la naștere; primul Salon al automobilului și aviației cu un meeting aviatic internațional, concursuri de automobilism și motociclism; watershoot-lansarea bărcilor de la înălțime într-un bazin cu apă; “omul de sticlă”-reproducerea organelor corpului uman din sticlă, belinograful-transmiterea la distanța de mii de kilometri a unei imagini în câteva minute; omul invizibil și raza misterioasă; cirul Medrano-unul dintre cele mai mari din lume, cu 150 de artiști și peste 300 de animale²².

Reclama de care a beneficiat “Luna Bucureștilor” peste hotare a trezit interesul unor firme din Europa, precum Mercedes Benz, Renault și Citroen care, într-un pavilion special amenajat și-au prezentat motoarele, alături de produsele uzinelor Malaxa și ale Societății Leonida²³. Premiera absolută a rămas, după cum arată presa locală, “transmiterea imaginilor prin telegrafie fără fir, simultan cu sunetul... denumirea procedurii fiind cunoscută: televiziune”.

¹⁷ Andrei Ciurcanu –“Luna Bucureștilor – cea mai mare sărbătoare a Capitalei”, Dilema veche nr. 234, 7 august, 2008.

¹⁸ <http://armyuser.blogspot.com/2010/07/luna-bucurestilor-la-1936.html> (07.03.2018)

¹⁹ <http://ouatib.blogspot.ro/2016/07/luna-bucurestilor-1935-1940-part-ii.html> (20.02.2018)

²⁰ Ionel C. Ioniță- O "lună" din istoria Bucureștilor, Centrul de Proiecte Culturale al Primăriei Municipiului București, 1998, p.17

²¹ Ionel C. Ioniță-op.cit. p.19

²² Liliana-Nicoleta Hanganu-op.cit, p.277-278

²³ Ionel C. Ioniță-op.cit, p.19

În cadrul celei de-a patra ediții a “Lunii Bucureștilor”, firma olandeză Philips a efectuat cele dintâi demonstrații publice de televiziune în cadrul Pavilionului Televiziunii, deschis la 8 iunie 1938²⁴. Pavilionul a fost construit în Parcul Național Carol al II-lea (soseaua Kisseleff, intrarea de la Arcul de Triumf), actualul parc Herăstrău, și adăpostea instalațiile necesare emisie și recepție simultane a vocii și imaginii.

Philips a prezentat o stație de televiziune modernă, integral electronică. Camera era echipată cu un iconoscop²⁵, iar receptorul Model VI avea un tub catodic care putea proiecta imaginea pe un ecran de 40×50 cm. Definiția imaginii era de 405 linii, iar emițătorul, aflat într-un camion, avea puterea de 50 W. Demonstrațiile începeau după înserare, la ora 19 și oricine avea posibilitatea să asiste la lucrările studioului de televiziune sau să fie filmat și transmis simultan într-o sală de recepție, contra unei taxe speciale.

Întreaga instalație de emisie recepție a costat 40 milioane lei, iar transportul și montarea încă 2 milioane lei, sume foarte mari pentru vremea respectivă. Firma Philips adusese la București “cel mai modern post de emisiune al lumii”²⁶, reprezentațiile de televiziune fiind efectuate sub patronajul Societății de Radiodifuziune din România. Fiecare demonstrație era însoțită de explicații tehnice oferite publicului de specialiștii firmei olandeze și de inginerul Aristide Munteanu. Presa vremii oferea și ea informații științifice despre principiul Zworykin, iconoscop, orticonoscop²⁷, tub catodic, chinoscop etc. și considera această invenție ca fiind epocală.

Fig. 3. Reclamă la demonstrația din 1938 a firmei Philips. Desenul reprezintă receptorul Model VI²⁸

SUSȚINERILE MECANIZATE ALE LUCRĂRILOR MINIERE REPREZENTATE ÎN INSIGNOGRAFIE

Dumitru Ioan Pușcașu
Petroșani

Mineritul este una dintre cele mai vechi îndeletniciri ale omului. Dar această meserie nu este lipsită de pericole pe care prin dezvoltarea tehnologiilor și metodelor de exploatare, minerii au încercat să le înlăture.

O problemă majoră în ceea ce privește securitatea muncitorilor ce trebuia rezolvată este cea a susținerii spațiilor excavate și în special a tavanului lucrărilor miniere.

Primul material folosit pentru rezolvarea acestei probleme a fost lemnul care este ușor de procurat și este destul de ieftin. Totuși are o serie de dezavantaje cum ar fi faptul că este ușor inflamabil, fapt care în cazul unui incendiu ar transforma galeriile în camere de gazare, un alt inconvenient este că putrezește destul de ușor

²⁴ Liliana-Nicoleta Hanganu-op.cit, p.278

²⁵ Tub electronic cu ecran fotosensibil care era folosit pentru transmiterea imaginilor în televiziune

²⁶ Universul, LV, nr.163, 16 iunie 1938, p.7

²⁷ tub de luat vederi, folosit în camerele de televiziune, mai sensibil decât iconoscopul

²⁸ <http://enciclopediaromaniei.ro/wiki/Fișier:TVPhilips.png> (08.02.2018)

trasformându-se într-o adevărată ciupercărie, care prin sporii lansați în atmosfera minei poate produce grave afecțiuni pulmonare.

În fotografia alăturată este prezentată o galerie de aeraj susținută în lemn care este afectată de invazia ciupercilor.

Lemnul folosit în susținerile lucrărilor miniere este în general de brad sau pin, fiindcă acest tip de lemn are o fibră lungă care în cazul unei presiuni ridicate asupra lucrării miniere se desface în fâșii lungi avertizând astfel minierii, care vor lua măsuri de susținere suplimentară.

În perioada interbelică a apărut și s-a dezvoltat susținerea metalică, care deși era mai scumpă comparativ cu cea în lemn avea o serie de avantaje cum ar fi: putea fi refolosită de mai multe ori și era mai sigură, dar avea și dezavantajul că era puțin comprensibilă și a trebuit să fie mult perfecționată pentru a permite cedarea sub presiunea rocilor fără a se distruge.²⁹

Un istoric al apariției și evoluției acestei metode de susținere poate fi prezentat astfel:

- folosirea înainte de cel de-l II-lea Război mondial a stâlpilor rigizi, cu precădere în Anglia;

- folosirea stâlpilor rigizi de diferite lungimi pentru a putea fi folosiți pe strate de cărbune cu dimensiuni variabile;

- introducerea stâlpilor cu fricțiune. Spre deosebire de cei rigizi aceștia puteau fi reglați la diferite lungimi prin baterea unei pene metalice sau a unui inel metalic. În fotografia alăturată este prezentat un astfel de tip de stâlp fabricat la Petroșani.

- introducerea stâlpilor hidraulici pentru prima dată în 1946 în Anglia cu scopul de a înlătura susținerea cu stâlpi rigizi greu de răpit (recuperat);

- introducerea susținerii mecanizate concepută și utilizată prima dată tot în Anglia. Această metodă de susținere reducea timpul de staționare al mașinilor de tăiere a cărbunelui, reducea manopera cu

susținerea și creștea gradul de securitate.³⁰

În fotografia alăturată este prezentată montarea în vederea efectuării probelor tehnologice a unei secții de tip SMA-2 pitic, realizată la URUM Petroșani.

În paralel cu aceste secții, la Vulcan funcționa o secție de producere a stâlpilor

hidraulici utilizați pentru susținerea abatajelor în care nu se puteau monta secții de susținere.

În fotografia alăturată este prezentat un abataj cu front lung susținut cu stâlpi hidraulici

²⁹ Ministerul Minelor, *Dezvoltarea tehnicii miniere în Bazinul Carbonifer Valea Jiului*, Oficiul de documentare și publicații tehnice, București 1969, pag.114

³⁰ Ministerul Minelor, *Dezvoltarea tehnicii miniere în Bazinul Carbonifer Valea Jiului*, Oficiul de documentare și publicații tehnice, București 1969, pag.114

După cum era de așteptat, aceste realizări tehnice cu care locuitorii Văii Jiului se mândresc nu puteau lipsi din categoria simbolurilor utilizate pentru a ilustra industria minieră din țară, dar mai ales din Depresiunea Petroșani.

În continuare vom prezenta câteva insigne care au inclus în desen și aceste elemente de susținere.

Luând în considerare că primele elemente de susținere metalică a tavanului lucrărilor miniere au fost stâlpii hidraulici, vom prezenta pentru început insigna emisă de către Secția de stâlpi hidraulici Vulcan.

În anul 1968 se înființează Secția de stâlpi hidraulici de la Vulcan, secție ce aparținea de U.R.U.M. Petroșani, aici erau confecționați stâlpi hidraulici necesari industriei miniere de la noi din țară. În anul 1988, la 20 ani de activitate, conducerea acestei întreprinderi emite o insignă de formă circulară (foto 1). Insigna din tombac are un diametru de 25 mm, iar sistemul de prindere este tip broșă.

Dezvoltarea capacităților de producție ale minelor din Valea Jiului, a dus la înființarea la Petroșani a Întreprinderii de Reparații și Întreținere a Utilajului Minier (I.R.I.U.M.)³¹. Această nouă unitate emite sub această denumire trei insigne: două pentru întreprindere, iar a treia pentru Asociația Sportivă „Hidromin” ce ființa pe lângă ea (foto 2, 3 și 4). Toate cele trei piese confecționate din tombac au o formă rotundă cu un diametru de 25 mm, iar ca sistem de prindere au un ac de siguranță.

În anul 1982, I.R.I.U.M. Petroșani devine I.P.S.R.U.E.E.M. (Întreprinderea de Piese de Schimb și Reparații a Utilajelor și Echipamentelor Electrice Miniere). Sub această denumire întreprinderea emite o insignă ce conține noua denumire (foto 5). Piesa confecționată din tombac are o formă rotundă cu diametrul de 25 mm și sistem de prindere cu ac de siguranță.

La data de 20 august 1949 se înființează Societatea româno-sovietică pe acțiuni pentru exploatarea și desfacerea cărbunelui „SOVROM-CĂRBUNE”³², care în anul 1952 își mută sediul Direcției generale de la București la Petroșani. Pe acest schelet în 1954 se înființează Direcția Generală a Cărbunelui Valea Jiului care funcționează sub această denumire până în 1956³³ când se înființează Combinatul Carbonifer Petroșani (C.C.P.). Această unitate își va schimba denumirea în 1969 în Centrala Cărbunelui, iar în 1977 va deveni Combinatul Minier Valea Jiului. În anul 1991 această unitate devine Regia Autonomă a Huilei din România, prilej cu care-și va schimba și sigla. Cu această ocazie instituția nou înființată emite o insignă ovală pe orizontal care reprezintă noua siglă. Insigna realizată din tombac are diametrul mare de 43 mm și cel mic de 30 mm, având un sistem de prindere cu ac de siguranță. Piesa a fost emisă în două variante de culoare: cu coroana circulară albă (foto 6) și cu coroana circulară neagră (foto 7) fiind emailată la cald.

În 1954 se înființează la Petroșani „Unitatea de Proiectare și Devize” (U.P.D.) unitatea era dotată cu specialiști care au elaborat majoritatea proiectelor necesare dezvoltării minelor. În 1969 această unitate devine I.C.P.M.C. (Institutul de Cercetări și Proiectări Miniere pentru Cărbune). Anul 1986 aduce schimbarea din nou a denumirii unității care devine astfel I.C.I.T.P.M.H. (Institutul de Cercetări, Inginerie Tehnologică și Proiectări Miniere pentru Huilă)³⁴. În decursul timpului această unitate a emis mai multe tipuri de insigne, dar noi le vom prezenta doar pe cele ce conțin în grafica lor susțineri mecanizate, este vorba de insignele din fotografiile 9-12. De menționat că piesele din fotografiile 11 și 12 sunt contrafaceri. Primele trei insigne sunt emailate la cald, iar celelalte două sunt acoperite cu o peliculă de plastic. Toate piesele sunt realizate din tombac și au o lungime de 42 mm și înălțimea totală de 18 mm. Piese originale sunt ușor bombate. Sistemul de prindere este cu ac de siguranță.

Mina Paroșeni este una dintre cele mai recent deschise în Valea Jiului. Lucrările de deschidere a acestui câmp minier încep în 1963, cu toate acestea scurta istorie a acestei mine a fost marcată prin una dintre cele mai bogate emisiuni de insigne care marchează istoria unei mine din vale. Între acestea nu putea lipsi și o insignă care să aibă în desenul ei o secție mecanizată. Insigna de formă rotundă (foto 13 și 14) este emisă în două variante: una cu marginea pe o lungime de două treimi de

³¹ Ioan Velica, Carol Schreter, *Călătorie prin vârstele Văii Jiului*, Ed. Destin, Deva Pag. 193

³² Idem pag.133

³³ Ioan Velica, *istoria Petroșaniului în date*, Ed. Focus, Petroșani 2004, pag.113

³⁴ Ioan Velica, Carol Schreter, *Călătorie prin vârstele Văii Jiului*, Ed. Destin, Deva Pag.144

culoare albă, iar cealaltă complet neagră. Piesa are un diametru de 22 mm fiind bătută din tombac și emailată la cald, iar ca element de prindere are un ac de siguranță. Din păcate în 2017 au început lucrările de închidere a acestei mine.

Mina Petrila este cea mai veche din Valea Jiului,. Deschiderea câmpului minier Petrila a fost făcută în 1840 cu o carieră, pentru ca mai târziu, în 1859 să se deschidă Galeria „Deak” care mai apoi va deveni mina Petrila și care va funcționa până în anul 2015 când au început lucrările de închidere. Conducerile acestei unități, au emis mai multe insigne care au punctat evenimentele importante din decursul lungii sale existențe. Între acestea se află și câteva care au în compoziția grafică secții de susținere mai mult sau mai puțin stilizate. Prima dintre ele este o insignă rotundă cu diametrul de 15 mm (foto 15), piesa a fost bătută pe tombac și are un sistem de prindere cu ac de siguranță. Următoarele insigne (foto 16, 17 și 18) au o compoziție grafică realizată de către artistul plastic Schmidt Ladislau și reprezintă, în partea stângă jos a privitorului, un abataj susținut cu stâlpi hidraulici. Insignele bătute pe tombac diferă prin culoarea de fond (alb, albastru, vișiniu și negru). Tot cu această compoziție grafică a fost bătută o insignă (foto 19) care în loc de inscripția „PETRILA” din parte superioară a insignei are inscripția „CERCUL FILATELIC MINERUL PETROȘANI”. Toate cele cinci piese din care am prezentat doar patru, considerând că cea bătută pe fond negru este aproape identică cu cea a cercului filatelic, au fost bătute pe tombac și emailate la rece. Insignele au înălțimea de 27 mm și lățimea de 15 mm, fiind prevăzute cu un ac de siguranță pentru prindere.

În 1947 se deschide Mina Uricani. Dintre insignele emise de conducerile acestei unități miniere, azi vă prezentăm o piesă mai deosebită (foto 20), care în compoziția grafică are susținerea mecanizată. Insigna de formă dreptunghiulară cu colțurile superioare teșite a fost bătută pe tombac, emailată la rece și acoperită cu o peliculă de rășină. Dimensiunile acestei peise sunt: înălțimea de 30 mm și lățimea de 21 mm, fiind prevăzută cu un ac de siguranță ca element de prindere.

Ultima insignă de acest gen pe care o prezentăm a fost emisă de Combinatul Minier Ploiești. A fost înființat în anul 1957, sub numele „Trustul Minier Muntenia”, iar până în 1989, a fost reorganizat succesiv, schimbându-și numele în Întreprinderea Minieră, Centrala Cărbunelui și Combinatul Minier . Din anul 1991 până în 1995, a funcționat ca Sucursală Minieră a *Regiei* Autonome a Lignitului Târgu Jiu. În anul 1997, a fost reorganizată, primind numele actual³⁵. Obiectul de activitate al societății îl constituie extracția și comercializarea lignitului și cărbunelui brun din perimetrele miniere pentru care s-a obținut licența de exploatare. Insigna are o formă rotundă cu un diametru de 18 mm, este emailată la rece și acoperită cu o peliculă de rășină. Ca sistem de prindere ac de siguranță (foto 21).

³⁵ https://ro.wikipedia.org/wiki/Societatea_Națională_a_Cărbunelui_Ploiești

Foto 1

Foto 2

Foto 3

Foto 4

Foto 5

Foto 6

Foto 7

Foto 8

Foto 9

Foto 10

Foto 11

Foto 12

Foto 13

Foto 14

Foto 15

Foto 16

Foto 17

Foto 18

Foto 19

Foto 20

Foto 21

INSIGNA „SOCIETATEA PRINCIPELE MIRCEA PENTRU PROTECȚIUNEA COPILOR ÎN ROMÂNIA”

Prof. Costel Giurcanu
Bârlad

Principele Mircea
(13 Ianuarie 1913 – 2 Noiembrie 1916)

A fost oficial ce de al treilea băiat și cel mai mic copil al Reginei Maria și al Regelui Ferdinand I, principele Mircea a decedat din cauza febrei tifoide la 2.11.1916 în plină tragedie națională, când armata română a trebuit să se retragă în Moldova, lăsând capitala în mâinile inamicului.

Ceialți copii ai Reginei Maria sunt: Prințul Carol; Prințul Nicolae; Principesa Elisabeta; Principesa Maria și Principesa Ileana.

Unii ziariști ai epocii și unii istorici consideră că tatăl biologic al Principelui Mircea ar fi fost Prințul Barbu Știrbei, cunoscut ca un apropiat al Casei Regale și un intim al Reginei Maria și Regelui Ferdinand I. Aceste zvonuri se bazează pe faptul că Prințul Mircea și „tatăl său”, Barbu Știrbei aveau ochi de culoare neagră, pe când regele și regina la fel ca ceilalți copii, aveau ochi albaștri.

Decesul Principelui Mircea s-a produs la Buftea în data de 2.11. 1916 în apropierea Bucureștiului. Datorită faptului că în apropierea Bucureștiului se dădeau lupte grele iar Casa Regală era pe picior de plecare, trupul micuțului prinț a fost înhumat în grabă în curtea Palatului Cotroceni. Târziu, în 1941, la cererea expresă a Principesei Ileana, osemintele acestuia au fost mutate la Castelul Bran, de unde au fost aduse mai târziu la Catedrala Patriarhală de la Curtea de Argeș.

Același drum lipsit de interes din punct de vedere dinastic l-a avut și fiul lui Carol al II-lea născut în 1920 din căsătoria acestuia cu Zizi Lambrino, care a primit numele de Mircea, probabil în memoria micuțului principe decedat cu patru ani înainte.

Insigna are o formă hexagonală cu patru laturi de 15 mm și cele două laturi verticale de 10 mm. Pe marginea hexagonală, într-un chenar ce urmărește conturul piesei, începând din partea stângă a privitorului avem cu litere mari textul: „SOC. PRINCIPELE MIRCEA P. PROTECȚIA COPILOR ÎN ROMÂNIA .”

Imaginea centrală a insignei reprezintă o femeie cu bustul gol care apără cu veșmântul său doi copii goi.

Piesa este realizată din tablă de alamă, subțire, ambutisată, pe margini putându-se observa ușoare striții.

Sistemul de prindere este realizat de un ac simplu lipit prin cositorire.

Această insignă nu este singura care-l reprezintă pe Principele Mircea.

6 AUGUST 1929 – ZI ÎNSÂNGERATĂ LA LUPENI

Tiberiu Kelemen
Petroșani

În anul 2019 se împlinesc nouă decenii de la reprimarea sângeroasă a grevei minerilor de la Lupeni. După aproape un secol de când au avut loc evenimentele care au îndoliat multe familii, greva a fost tratată în mod diferit, diametral opus, de către cei care se aflau la putere.

La ora actuală se vehiculează o a treia variantă care are puncte comune cu celelalte, dar și multe detalii care diferă mult.

Condițiile de lucru din subteran în Valea Jiului erau deosebit de dificile, iar ceea ce era mai grav, măsurile de protecție a muncii erau conștient ignorate, iar cei care lucrau în subteran trăiau încă cu amintirea exploziei ce a avut loc la data de 22 aprilie 1922 la Mina „Aurelia” care a ucis 82 de mineri, fiind cea mai dureroasă catastrofă minieră din Valea Jiului.

Salariul mediu al unui miner de la Lupeni, adăugându-se toate drepturile de care mai dispunea, era în această perioadă de 199,58 lei pe zi, fiind cel mai scăzut din Europa.

Între multiplii factori care au dus la înrăutățirea la extrem a situației minerilor de la Lupeni pot fi amintiți următorii:

- lipsa unui contract colectiv de muncă, reducerea producției care a provocat declanșarea masivă a șomajului, începând încă din 1927; creșterea vertiginoasă a prețurilor la bunurile de consum, a chirilor și nu în ultimul rând a tratamentului și condițiile inumane de muncă.

- o altă problemă era intrarea în vigoare a unei prevederi care a avut drept urmare consecințe nefaste în Valea Jiului în general și la Lupeni în special: să nu li se mai distribuie minerilor alimente la preț redus din magazinele societății (făină zahăr, slănină, untură, cartofi) și nici cele trei perechi de bocanci. În schimbul acestora li se va da un adaus la salariu de 169 lei, în numerar, pentru fiecare membru de familie (numai pentru copii).

La Lupeni cărbunele era extras în cinci exploatări: „Ștefan”, „Victoria”, „Aurelia”, „Carolina” și „Ileana”, care formau Societatea „Lupeni”.

Izbucnirea grevei, care se prefigura de multă vreme și aștepta doar o scânteie care să declanșeze conflictul de muncă, s-a produs în ziua de 5 august 1929 la Mina „Ileana”, unde exista un motiv în plus să se declanșeze conflictul de muncă față de ceilalți muncitori, datorită discuțiilor fără finalizare a recalculării salariilor pe luna iulie, avute sâmbătă 3 august cu inginerul Paulian - șeful minei.

În dimineața de luni, 5 august, începând cu ora 5³⁰ minerii s-au prezentat la lămpărie, dar nu și-au ridicat lămpile.

Conform unor declarații ulterioare ale inginerului Paulian, minerii nu și-au adus mâncare și suclele necesare lucrului în subteran, deci intenția de a nu intra în mină era clară.

Conducerea a refuzat o altă rundă de convorbiri cu muncitorii care au plecat în corpore spre Mina „Ștefan”.

Muncitorii de la Mina „Victoria” și-au ridicat lămpile, dar nu au intrat în subteran și au plecat spre Mina „Aurelia”. Coloanele de mineri de la „Victoria” și „Aurelia” s-au unit, îndreptându-se către Mina „Carolina”, unde o parte din ei au intrat în subteran.

S-au constituit grupuri de mineri care au intrat în subteran și până la ora 12⁰⁰ i-au scos la zi pe toți muncitorii și caii folosiți la tractarea vagonetelor în subteran.

Către ora 9⁴⁰ toți greviștii au ajuns la uzina electrică de la Mina „Ștefan”. Aici un grup de mineri a pătruns în sala cazanelor, au bătut cu sălbăticie pe inginerul Socolescu și pe mecanicul șef Radu Nicolae (care câteva zile mai târziu a decedat), au stins focul, au dat drumul la aburi și au oprit pompa de apă.

În acest fel ei au oprit curentul electric și au pus stăpânire pe uzina electrică.

În timp, la nivelul administrației au avut loc numeroase convorbiri și discuții cu minerii care „o țineau pe a lor”, răspunzând prefectului Ștefan Rozvan că: „uzina electrică fiind unica lor armă, n-o eliberează și au hotărât continuarea grevei, cu prețul vieții de va fi nevoie”!

Prefectul Ștefan Rozvan, constatând că uzina electrică nu poate fi eliberată prin forță deoarece 80% din jardamii care asigurau paza și ordinea în Valea Jiului au fost trimiși în concediu, a cerut telefonic de la Deva o companie de soldați din Regimentul 4 grăniceri.

Cele patru plutoane de la Deva (aproximativ 180 soldați) au ajuns în Lupeni la ora 0¹⁵ a zilei de 6 august, iar la 4⁴⁵ au intrat în dispozitiv trei plutoane la Mina „Ștefan”.

Spațiul din zona Uzinei electrice era deosebit de mic, iar în zonă erau masate aproximativ 3500 de persoane, deci greviștii stăteau practic lângă soldați.

Au urmat apeluri ale prefectului Ștefan Rozvan, ale procurorului care făcea somațiile legale, dar aceștia au fost luați în derâdere.

La comanda căpitanului I. Petcu, jandarmii încearcă să-i împingă pe greviști, pentru evacuarea curții, dar minerii ripostează apărându-se și aruncând în jandarmi și grăniceri cu tot ce le cădea la mână. A fost un moment de confuzie totală. Caporalul Gheorghe Gheorghescu a fost lovit cu un obiect venit de la greviști. În cădere a tras instantaneu un foc de armă care a lovit mortal pe tânărul miner Vitoș Gavrilă (23 de ani) de la Mina „Carolina”.

A urmat o rafală trasă de soldați în plin, în rândurile din față. Împușcăturile nu au ținut mai mult de câteva secunde. Imediat autoritățile și ofițerii au ordonat încetarea focului (prin voci și trompetă). Au căzut morți pe loc 13 muncitori și 14 au fost grav răniți. Până seara cifra morților s-a ridicat la 20, iar în zilele următoare și-au pierdut viața încă doi muncitori.

Peste câteva minute uzina electrică a fost complet eliberată, iar la ora 8³⁰ prima turbină a fost pusă sub presiune, iar la ora 9⁰⁰ a început să producă curent. Cât timp uzina a fost în stăpânirea minerilor aceștia au păstrat-o intactă.

Există o certitudine: NU a fost dată nicio comandă de a se deschide focul, mai mult, prefectul Ștefan Rozvan și căpitanul Petcu au intrat între soldați și greviști pentru a opri focul, riscând să fie răniți.

După certificatele medico-legale eliberate de dr. Constantin Lepădatu la data de 9 august și-au pierdut viața 22 de mineri cu vârste cuprinse între 17 și 39 de ani.

Autoritățile, temându-se de reluarea mișcărilor sociale, au organizat înmormântarea victimelor în ziua de 7 august 1929, la care s-a permis participarea doar a membrilor familiei. Prezenta constituie o scurtă descriere a celor petrecute în cele două zile cât timp s-au defășurat tragicele evenimente de la Lupeni. Au urmat ani lungi de procese mai mult s-au mai puțin obiective, care, însă, nu fac parte din analiza de astăzi.

Mișcarea grevistă și comemorarea minerilor care și-au pierdut atunci viața de-a lungul anilor s-au desfășurat astfel:

- În data de 6 august 1949, în incinta Minei Lupeni a fost dezvelită o „Placă memorială dedicată greveii de la Lupeni în anul 1929”. De formă dreptunghiulară, montată pe un soclu din beton, poartă următoarea inscripție dăltuită în marmură: „La 6 august 1929 au fost uciși din ordinul cercurilor guvernamentale zeci de mineri greviști care s-au ridicat cu hotărâre împotriva exploatării capitaliste, a subjugării țării de către monopolurile imperialiste, pentru o viață mai bună. Glorie eternă clasei muncitoare care s-au jertfit în lupta pentru libertate și fericirea poporului! 1929 - 6 august 1949”.

- În anul 1962 este realizat filmul „Lupeni '29” care a avut premiera în februarie 1963, în rolurile principale fiind Lica Gheorghiu, Gheorghe Motoi și Ștefan Ciubotărașu.

- În anul 1969, la 6 august, la Lupeni este dezvelit monumentul creație a sculptorului Ion Irimescu, artist al poporului, având denumirea de „Lupeni '29”, cu ocazia împlinirii a 40 de ani de la eroicele lupte ale minerilor. Pe un postament paralelipipedic orizontal cu dimensiunile de 6,70 x 2 x 1,25 metri din beton placat cu travertin, este așezat un grup statuar ronde-basse, realizat din bronz și înalt de 5,10 metri, compus din trei personaje: un miner în picioare cu târnăcop și lampă; o femeie – o soție de miner și un miner ucis de gloanțele forțelor de represiune. Pe latura din față a pedestalului stă scris cu litere încrustate în travertin „Lupeni '29”.

- În anul 1979 este dezvelit la Petrila, în fața Clubului muncitoresc al sindicatului, tot ca un omagiu adus evenimentelor de la Lupeni, ansamblul monumental „Din adâncuri spre lumină”, executat de către sculptorul amator Ladislau Schmidt.

Din punct de vedere numismatic, cu ocazia împlinirii a 50 de ani de la greva din Lupeni, sunt realizate trei medalii: două de către Exploatarea Minieră Lupeni (una bătută în 1.000 de exemplare, care au fost înmânate persoanelor care participat la Lupeni la comemorarea tragicelor evenimente care avuseseră loc în urmă cu jumătate de secol).

O altă medalie având același desen cu prima și diametrul de 60 mm, dar având textul „Un călduros NOROC BUN! din partea minerilor din Lupeni”, foarte rară astăzi, bătută în 20 de exemplare, care i-a fost înmănată lui N. Ceaușescu, care a participat la manifestare.

Cea de-a treia medalie, având desen diferit, un diametru de 50 mm și tirajul de 100 de bucăți, bătută de Asociația Filateliștilor din Valea Jiului și având legenda: „Expoziția filatelică omagială LUPENI '29” 6 august 1979.

Cele trei medalii au revesul comun reprezentând stema Municipiului Petroșani. Toate piesele au fost realizate la Monetăria Statului după proiectele lui Ladislau Schmidt.

Astăzi, la nouă decenii de la evenimentele de la Lupeni, A.C.I.R. a luat inițiativa relizării unei insigne comemorative, primind în acest sens ajutorul unui influent om de afaceri de la Lupeni. Piesa a fost realizată la Firma ACCESORII PROD Oradea, având o formă ovală și dimensiunile de 35/30 mm. Tirajul insignei este de 100 de exemplare.

În Valea Jiului, Ziua Minerului este sărbătorită la data de 6 august, când au loc depuneri de coroane la principalele monumente de la Lupeni și Petroșani (în parcul Schreter), când sunt comemorați și toți eroii anonimi care și-au pierdut viața în subteranele din Valea Jiului.

Încerc să închei, dar îmi vine foarte greu să o fac într-o notă optimistă după ce au fost închise mai multe unități miniere, iar această perspectivă amenință și alte exploatări, iar rata șomajului a crescut exponențial, revenind la salutul nostru din Vale:

NOROC BUN ȘI SĂNĂTATE TUTUROR!

INSIGNELE ANIVERSARE EMISE DE UNIUNEA TINERETULUI COMUNIST (UTC)

Tabără Radu,
Sibiu

Uniunea Tineretului Comunist a fost înființată în anul 1922, ca organizație de tineret a Partidului Comunist Român (menționăm că la momentul respectiv formațiunea politică purta denumirea de Partidul Muncitoresc Român, iar aripa de tineret Uniunea Tineretului Muncitor/UTM, denumirile de Partidul Comunist Român, respectiv de UTC fiind adoptate în iunie 1965).

Deși era o organizație eminentă de inspirație sovietică, Partidul, și alături de el, UTC-ul nu au preluat modelul larg răspândit din Rusia sovietică de a emite un număr mare de insigne. Din acest motiv, UTC are un număr destul de mic de insigne, raportat la durata existenței sale. Chiar și insignele aniversare, care fac obiectul acestui articol, au fost emise abia începând cu anul 1962, iar într-o primă

fază din zece în zece ani, abia în ultimii ani frecvența fiind crescută la cinci ani. Mai jos prezentăm lista insinelor aniversare.

a) A 40-a aniversare a UTM

Pe corpul insignei (24 x 22,5 mm) este reprezentată emblema UTM suprapusă pe 14 raze, iar bareta (20 x 7 mm) are forma unui hexagon așezat pe ramuri de laur. Fondul său este roșu închis, iar în centru este scrisă cifra „40”. Insigna este realizată din alamă cu email cald.

b) A 50-a aniversare de la înființarea UTC – semicentenar

Placa insignei are formă rotundă, cu diametrul de 3,2 sau 4 cm, în funcție de variantă. În centrul său, pe fond roșu, este reprezentată cifra „50” flancată de două ramuri de laur, iar deasupra emblema UTC. Pe marginea exterioară este scris cu majuscule textul „1922 UNIUNEA TINERETULUI COMUNIST 1972”.

Bareta are formă dreptunghiulară și fond roșu, pe ea fiind scris cu majuscule cuvântul „SEMICENTENAR”.

În funcție de model, bareta are dimensiunea de 30 x 8 mm sau 38 x 10,5 mm.

Din punct de vedere constructiv, insigna apare în trei variante: una mică și două mari. La varianta mică și una dintre variantele mari insignele sunt realizate dintr-o singură bucată, fără elemente în relief. Cea de-a treia variantă este mai spectaculoasă, fiind realizată cu email cald, iar cifra 50, laurii și emblema UTC sunt piese distincte aplicate pe cea de bază.

Marcarea a 50 de ani de existență a reprezentat un moment deosebit în viața organizației, care s-a dorit marcat cu fast, inclusiv din punct de vedere al insinelor emise. Acest aspect rezultă atât din multitudinea lor, cât și a pregătirilor care au precedat realizarea sa, modelele selectate fiind modificate de mai multe ori.

Eforturile organizatorice care au precedat evenimentul rezultă și dintr-o serie de schițe pe care sunt desenate proiectele de insigne propuse de gravorii Monetăriei Statului în acest context. Ele au fost identificate într-un târg de antichități și se află în prezent într-o colecție particulară. Pe acestea sunt desenate încă două modele, precum și trei variante ale insignei în discuție (imaginea alăturată) trimise spre secția gospodărie a Comitetului Central al UTC pentru a alege varianta care urma să intre în producție. Pe marginea acestora se regăsesc și adnotările realizate la nivelul UTC și al Monetăriei.

În corespondența de pe marginea insinelor se precizează următoarele aspecte (scrise cu cerneală albastră): „S-a prezentat tov. Marinov de la CC UTC secția gospodărie și s-au stabilit următoarele:

1. se va executa insigna corespunzătoare modelului 1);
2. bareta va fi dreptunghiulară;
3. frunzele de laur și numărul 50 vor fi foarte puțin reliefate față de planul general al insignei; insigna UTC va fi la același plan cu restul insignei; textul UTC și 1922-1972 va fi metallic; caracterul literelor de la bareta va fi caracter drept (bloc).

Urmează semnătura Marinov și data 31 I 1972”.

Deasupra acestui text este scris cu pix roșu „se va face serate și în relief stema și „50” și textul din margine. A! textul să aveți separat descompus”.

Este posibil ca după confecționarea unor probe concrete (nu doar desene), la nivelul UTC să se fi decis o serie de modificări, cum ar fi realizarea cifrei 50, a laurilor și emblemei UTC ca piese distincte în relief, deși pe corespondența inițială se preciza că ele trebuie să fie „puțin în relief” (cifra și laurii) și la nivelul insignei (emblema UTC) din motive estetice sau tehnice (pentru a facilita procesul de producție).

c) A 50-a aniversare de la înființarea UTC – insignă mică

Insigna are formă rotundă, cu diametrul de 18 mm și fond roșu. În partea centrală este reprezentată emblema UTC, sub care este scrisă cifra „50” între două ramuri de laur. În partea superioară emblema este înconjurată de inițialele „UTC”. Sub litera „U” este scris anul fondării UTC, 1922, iar sub litera „C” anul aniversar 1972. Se remarcă modul relativ șters în care este realizată, emblema UTC și anii de pe ea fiind destul de greu de observat.

d) A 60-a aniversare de la înființarea UTC

Placa insignei are formă rotundă (24 mm diametrul) și fond roșu. În partea centrală este reprezentată emblema UTC sub care este înscrisă cifra „60”, ambele încadrate cu două ramuri de laur. Bareta are formă dreptunghiulară și fond roșu, pe suprafața sa fiind înscrisi anii „1922-1982”. Dimensiunea baretei este de 23,5x7 mm. Din punct de vedere constructiv, se remarcă asemănarea cu insigna emisă pentru a marca 50 de ani de la înființarea UTC.

e) A 65-a aniversare de la înființarea UTC

Insigna are formă ovală (26 x 20 mm) și fond roșu. În câmpul său este reprezentată emblema UTC și sub aceasta cifra „65”. La exterior este înconjurată cu o cunună de lauri, cei din partea dreaptă fiind înconjurați cu o eșarfă care sugerează steagul Partidului Comunist Român, iar cei din stânga cu steagul României.

Bareta are formă dreptunghiulară (20 x 9 mm) și este înconjurată cu ramuri de laur, în mijlocul cărora, pe fond roșu, sunt înscrisi anii „1922-1987”.

f) A 65-a aniversare de la înființarea UTC – insignă mică

Insigna are formă rotundă (19,5 mm diametrul) și este realizată din alamă simplă, fără a fi vopsită. Central este desenată cifra „65” așezată pe o ramură de laur, deasupra căreia este scris anul „1986”, iar dedesubt cuvântul „ANI”. În jurul insignei este scris cu majusculele textul „DE LA CREAREA UNIUNII TINERETULUI COMUNIST”.

Insignă reprezintă o copie a unei medalii cu diametrul de 60 mm realizată pentru marcarea aniversării. Pe avers medalia este identică cu insigna, iar pe revers este reprezentată emblema folosită de UTC în contextul competiției sportive „Daciada” (un stadion stilizat cu sigla UTC în partea sa superioară și trei figuri de oameni stilizate și suprapuse în partea inferioară, în jurul căreia este scris „Uniunea Tineretului Comunist Comitetul Central”).

Această situație sugerează posibilitatea ca atât medalia cât și această insignă să fi fost oferite participanților la competițiile sportive realizate pentru a marca cea de 65-a aniversare a UTC. Practica de a organiza competiții sportive în contextul momentelor importante a fost constantă, astfel de acțiuni fiind realizate cu ocazia congreselor UTC, dar și a aniversărilor, fiind identificate insigne emise cu ocazia „Cupei semicentenarului UTC” și pentru cupa „A 60-a aniversare a UTC”. Pe acest fond organizarea unei competiții sportive și în contextul celei de-a 65-a aniversări pare logică.

Insignele aniversare au avut și cutii de prezentare, folosite în contextul acordării lor unor personalități sau cu ocazia manifestărilor festive. Cutiile au dimensiunea de 82 x 63 mm și grosimea de 20 mm. Acestea sunt confecționate din carton care imită pielea naturală și au culoare roșie sau

albă (pentru cea de 50-a aniversare au fost identificate ambele variante. Pe capacul lor este desenată cu auriu emblema UTC și sub ea cifra aniversară (50, 60 sau 65). În interior sunt căptușite cu o imitație de pluș alb, care are prevăzut un locaș scobit după conturul insignei.

De asemenea, insignele au fost însoțite, în unele cazuri, și de diplome specifice.

INSIGNELE „FESTIVALULUI PIONIERESC LITORAL”

Ștefan Dina
București

Se observă în momentul de față o pasiune exagerată pentru insignele cu tematica pionierilor. Colecționarii depun eforturi mari pentru a obține insignele pionierești, după care umblă uneori chiar ani de zile. Ei povestesc cu emoție despre toate eforturile pe care le-au depus pentru a intra în posesia acestora, uneori fiind nevoiți să plătească sume impresionante.

Este și cazul colegului nostru Mihai Tudoran din București care după mai bine de cinci ani a reușit să-și completeze colecția „FESTIVALUL PIONIERESC LITORAL” cu ultima piesă care îi mai lipsea din această serie de cinci insigne.

Deși colecția mea de insigne pentru pionieri este modestă, deci și pasiunea temperată, seria „Litoral” mi-a atras atenția prin lipsa pieselor de pe siturile comerciale de specialitate.

Pentru o informare corespunzătoare, am apelat la cea mai completă lucrare de specialitate dedicată insinelor de pionieri: „Catalogul Insignelor Emise de Organizația Pionierilor și Organizația Șoimii Patriei din România” scrisă de Radu Tabără³⁶. Catalogul include descrierea tehnică a pieselor, dar nu oferă tocmai detalii privind data emiterii și motivul acordării.

Literatura din perioada comunistă³⁷ consfințește începuturile organizațiilor de pionieri în 1949, iar din 1950 iau ființă așa-numitele „Case ale pionierilor” în diverse localități de pe cuprinsul întregii țări. Organizațiile de pionieri organizează din 1966 Conferințe Naționale și ulterior Forumuri pionierești (la nivel național și județean), expoziții și alte manifestări de gen.

Pentru stimularea activității cultural-artistice de masă a copiilor cât și a descoperirii de noi talente sunt organizate numeroase concursuri. Majoritatea acestor competiții sunt organizate în timpul școlii cu excepția Festivalurilor „Omagiul Patriei și Partidului” și Festivalului Internațional „Copiii lumii doresc pacea” care se desfășoară în timpul vacanței de vară pe LITORAL. De altfel, menționez că în anul 1971 a fost constituit Comitetul Național Român pentru UNICEF cu scopul de a realiza legături mai strânse între copiii din țările aflate în curs de dezvoltare ceea ce a făcut ca ulterior să se organizeze la Neptun festivalul internațional.

Merită menționat³⁸ și faptul că pe litoral (Mamaia, Constanța, Eforie Nord, Neptun) s-au organizat în perioada 8 august - 12 septembrie 1971 expozițiile filatelice LITORAL '71.

Atrage atenția, de asemenea, organizarea la Neptun, în anul 1979 și 1980 a Festivalului Internațional „Copiii lumii doresc pacea”. Anul coincide cu perioada în care Monetăria Statului fabrica pe scară largă insigne emailate la rece, acoperite cu un strat protector de rășină. Nu am elemente care să ateste realizarea cu certitudine a insignei în spațiul acela, dar perioada respectivă pare destul de probabilă.

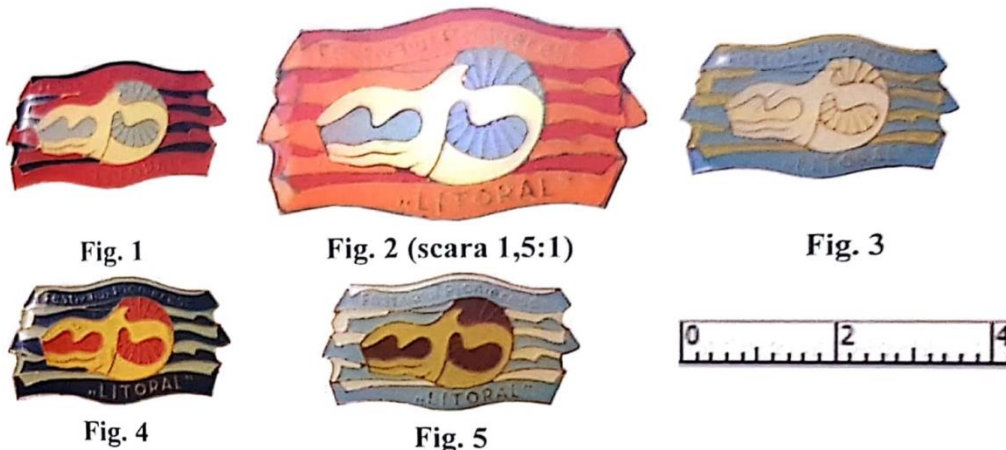
Și dacă tot am vorbit de piese, vă invit să le observați mai jos, împreună cu caseta tehnică³⁹

³⁶Tabără Radu, Catalogul insinelor emise de Organizația Pionierilor și Organizația Șoimii Patriei din România, Sibiu, Editura „ASTRA Museum”, 2014

³⁷ Consiliul Național al Organizației Pionierilor, Ghidul Pionierului, București, Întreprinderea Poligrafică „Bucureștii Noi”, 1985, p.19

³⁸https://sanuuitam.blogspot.com/2013/11/colectii-si-colectionari_24.html

³⁹ Ibidem Tabără Radu.

Caracteristici tehnice: L=35 mm, l=19 mm

Atelier: Monetăria Statului

Material: alamă cu email la rece

Formă: patrulater neregulat de forma unui drapel.

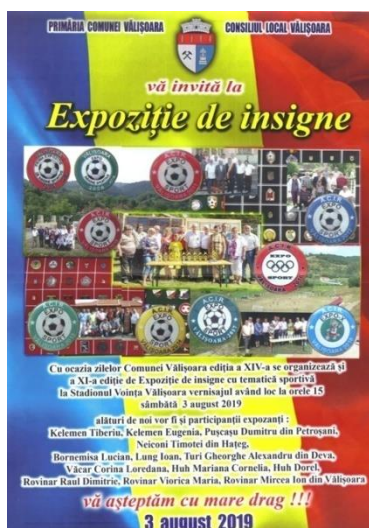
Grafică: central conține o formă stilizată, posibil melc de mare. Benzile bicolore alternează în cinci combinații de culoare: roșu & negru / portocaliu & roșu / bleu & galben / bleu & albastru închis / bleu & alb.

Textul: FESTIVALUL PIONIERESC LITORAL

Sistem de prindere: ac închis.

CEA DE-A XI-A EDIȚIE A „EXPO SPORT VĂLIȘOARA” PERTURBATĂ DE PLOAIE

Tiberiu Kelemen
Petroșani

Cea de-a XI-a ediție a Expoziției de insigne având tematica sport trebuia să se desfășoare în ziua de sâmbătă, 3 august 2019. Pentru buna desfășurare a îndrăgitei manifestări gazdele s-au pregătit temeinic, având deja experiența anilor precedenți.

S-au trimis din timp invitațiile, s-au confecționat trofeele și diplomele care urmau să fie înmânate participanților ca o recompensă pentru eforturile depuse în vederea participării, unii venind de la mare distanță; a fost pregătit cortul care urma să găzduiască expoziția colectivă și să-i apere de razele soarelui pe colegii care vor prezenta piese interesante.

Deci, ceea ce a depins de organizatori a fost realizat cu multă competență de către primarul Ion-Mircea Rovinar și colegul nostru Dorel Huh. Nu s-a ținut cont de singurul element: situația meteo. Dacă la alte ediții consemnam euforia provocată de expoziție, acum

singurul element care s-a făcut remarcat a fost PLOAIA!

Am plecat din Petroșani, Hațeg și Deva pe ploaie, am ajuns și am stat la Vălișoara câteva ore pe ploaie și udați de ploaie ne-am întors la casele noastre.

Ca de fiecare dată, ne-am întâlnit acasă la familia Huh Mariana și Dorel în speranța să petrecem și să discutăm în grădină despre pasiunea noastră comună-INSIGNA; acum ne-am refugiat într-o cameră unde au avut loc discuții interesante, după ce i-a fost înmănat fiecărui participant însemnul

oficial al manifestării care, și anul acesta a fost confecționat într-un număr limitat la Firma ACCESORII PROD Oradea.

Au primit aceste însemne: Mariana și Dorel Huh, familia Rovinar (Viorica, Ion-Mircea și juniorul Raul-Dimitrie), Corina Văcari, toți din Vălișoara; Timotei Neiconi din Hațeg, Lucian Bornemisa, Ioan Lung, Gheorghe Turi și Valeriu Dan din Deva, respectiv familia Eugenia și Tiberiu Kelemen din Petroșani.

Noutatea în privința participării ne-a oferit-o colegul Valeriu Dan din Deva, aflat la prima participare la „EXPO SPORT” Vălișoara.

Președintele A.C.I.R. prof. Tiberiu Kelemen, le-a făcut o surpriză prin punerea în circulație a insignei dedicată sportivei noastre Simona Halep - campioană la Wimbledon 2019. La propunerea colegului Huh Dorel, vom încerca să facem și o insignă „retro” cu Halep câștigătoare la Roland-Garros în anul 2018.

Colegii care au participat la Congresul de la Turnu Măgurele și-au manifestat nemulțumirea față de stabilirea ca tematică jurizată „Eminescu – simbol al națiunii române; 175 ani de la nașterea poetului național”. Deci în acest sens se va trimite o petiție la conducerea A.C.I.R. prin care se va cere anularea hotărârii Adunării generale referitoare la tematica sus - amintită, având în vedere evenimentele sportive deosebite de anul viitor (Campionatul European de Fotbal și Olimpiada de la Tokio).

În jurul orei 14²⁰, sub protecția umbrelor, ne-am deplasat la stadionul „Voința”, unde au avut loc două evenimente:

Primarul Ion-Mircea Rovinar i-a recompensat pe participanți cu trofee personalizate foarte frumoase și bine gândite, completate de diplome și s-a efectuat poza de grup pentru arhiva noastră. Din păcate, din fundal a lipsit, din cauza vremii total potrivnice, expoziția colectivă de insigne – punctul principal de atracție pentru numeroși vizitatori, care anul acesta au plecat dezamăgiți. Panourile cu insigne foarte sensibile la umezeală nu au putut fi expuse.

La rândul nostru, între două ropote de ploaie, ne-am deplasat spre domiciliu, fiind totuși bucuroși că ne-am întâlnit, am schimbat opinii, încredințați fiind că spiritul „Vălișoara” se va menține și în anii următori.

Poza de grup realizată între două rafale de ploaie.

FENOMENUL INSIGNELOR DE MERIT CIVILE DIN PERIOADA COMUNISTĂ

Autor : Alunel Cocon

Lucrarea, de o densitate deosebită în informații, nu poate fi prezentată sub forma unei recenzii decât dacă acordăm atenția cuvenită ultimei fraze din volumul analizat astăzi:

„...Coșmarul comunist a trecut, chiar dacă a lăsat urme adânci în societate, iar tinichelele au rămas, trasformându-se pentru noi colecționarii în giuvaere neprețuite”.

Aceste „tinichele” reprezintă, însă, o pagină, ce-i drept întunecată din istoria noastră pe care tinerii care s-au născut după 1989 trebuie să o cunoască, să știe că au existat înainte de data revoluției noastre, momente de mare cumpănă pentru toți locuitorii țării.

Deoarece în Valea Jiului există doar 2-3 exemplare din volumul în analiză, am întrebat unele persoane de vârsta a doua și câțiva tineri ce părere ar avea dacă ar apărea o asemenea lucrare, iar răspunsul a fost unul dezarmant, interesul fiind aproape nul, iar afirmații de genul „noi am trăit și suferit în perioada despre care ne întrebați, de ce să retrăim acel coșmar? Iar cei mai tineri, după ce mă priveau lung, spuneau aproape inevitabil: „dacă în urmă cu 30 de ani a fost așa de rău, când pentru o pâine stăteai la coadă ore în șir, când nu puteai ieși din țară decât cu zeci de aprobări, de ce să ne mai intereseze vremuri de mult trecute, chiar și prin prisma unor insigne?”...

O altă abordare au avut-o colecționarii care au apreciat efortul deosebit depus de autor în concentrarea cu deosebită rigurozitate a unor documente și informații deosebit de interesante, lucrarea devenind o sursă utilă pentru toți cei care s-au aplecat spre studiul, colecționarea și păstrarea insinelor.

Perioade întunecate în istoria Europei au fost numeroase, dar nimeni din țările respective nu încearcă să-i ștergă din memoria popoarelor pe Hitler din Germania, pe Franco din Spania sau pe Mussolini din Italia. Istoria i-a pedepsit pe aceștia, dar amintirea concretizată în medalii și insigne rămâne vie și fac obiectul studiului colecționarilor.

Lucrarea este structurată pe 12 capitole, reprezentând tot atâtea domenii de activitate bogat ilustrate. După cum recunoaște autorul, un asemenea volum se întinde pe toată perioada de tristă amintire; este aproape imposibil să fie tratată de un singur colecționar, ea fiind mult prea vastă, iar unele zone au fost deja exploatare.

În cele 132 pagini format A4 sunt expuse în imagini color peste 242 de insigne. Acolo unde situația o impune, sunt reprezentate și reversurile unor piese. Volumul a fost tipărit la Editura „GRAPH” de la Reșița în anul 2019.

Trebuie să vezi pe viu, adică să citești cartea și rămâi uimit de numărul deosebit de mare al insinelor care constituiau o părticică din laborioasa propagandă comunistă.

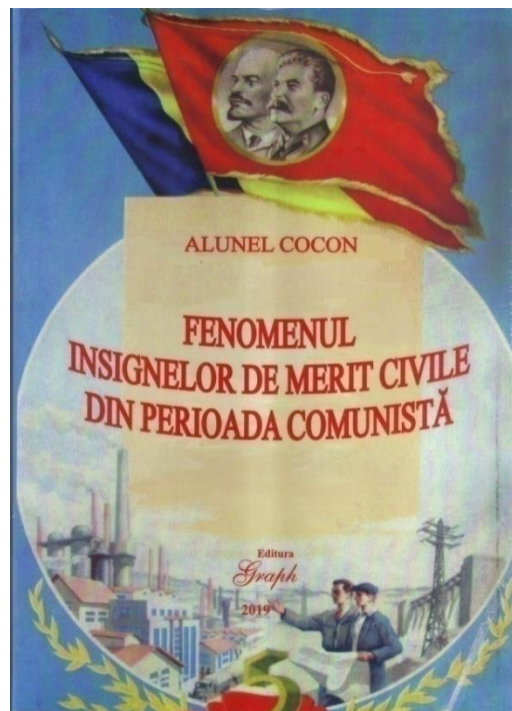
Să studiezi atâtea piese, să le încadrezi, să găsești baza legală a apariției și de acordare a fost o muncă de Sisif, depusă de colegul nostru Alunel Cocon, care trebuie felicitat pentru tenacitatea și efortul uriaș depus ca să ducă la bun sfârșit lucrarea începută. Lungile ore de căutări prin arhive au dat rezultate, volumul „Fenomenul insinelor de merit civile din perioada comunistă” fiind unul de referință din punct de vedere istoric și numismatic, care merită aprecierea unanimă.

Regretul nostru este că la Turnu Măgurele, din lipsă de timp, nu am făcut o lansare pe măsura valorii și a sursei de informații pentru numismați pe care îl reprezintă volumul colegului Alunel Cocon.

Lucrarea de față este rezultatul unui lung timp de pregătire și trebuie să fie pusă la loc de cinste în biblioteca de specialitate a fiecărui colecționar de insigne.

Dorim colegului Alunel Cocon din Reșița să ne bucure și cu alte lucrări similare, care să pună în valoare insignele din țara noastră.

Mult succes!

Prof. Tiberiu Kelemen

Mii de piese își așteaptă cuminți vizitatorii în Casa Colecțiilor din Târgu Secuiesc

Chiar în centrul orașului Târgu Secuiesc am avut ocazia să descoperim cea mai impresionantă colecție văzută vreodată. Beke Ernő, cel care a agonisit de-a lungul anilor mii și mii de obiecte, a pus bazele Casei Colecțiilor în urmă cu aproape două decenii. Bărbatul spune că de atunci oricine a trecut pragul clădirii este întâmpinat cu mare drag, iar poveștile pe care le împărtășește vizitatorilor nu sunt niciodată la fel, ci sunt adaptate în funcție de interesele fiecărui oaspete în parte.

Dintr-o fericită întâmplare am ajuns într-una din zile la muzeul privat al lui Beke Ernő, numit Casa Colecțiilor. Într-adevăr, muzeul chiar este amenajat într-o casă din centrul orașului, însă odată ce îi treci pragul, te simți ca și cum ești într-o altă lume. O lume a diversității și a lucrurilor bine puse la punct.

„Intrați că merită. Noi de aproape două ore suntem aici și nici nu am văzut tot”, ne-a spus o doamnă la intrare.

Printre obiectele colecționate se regăsesc și peste 60 de mii de cărți poștale

Beke Ernő are 69 de ani și este colecționar încă de la o vârstă foarte fragedă. Totul a pornit de la o carte poștală pe care a primit-o de la mama lui când avea doar trei ani. Ne-a primit cu multă căldură, ca pe niște nepoți, iar chipul și vocea blândă chiar îl făceau să semene cu un bunic care are zeci de povești în desagă.

„Eram bolnav și mama a adus o vedere cu o cloșcă cu pui și mi-a povestit despre ea și atât de tare mi-a plăcut că atunci când m-am însănătoșit am început să merg la vecini să întreb dacă au asemenea vederi. Nu au avut. În schimb, au avut altele. Așa că astăzi am peste 60 de mii de astfel de vederi din toată lumea”, ne-a împărtășit colecționarul, adăugând totodată că cei care vor să vadă toate obiectele trebuie să petreacă în muzeu în jur de trei ore și jumătate. „Asta cu tot cu explicațiile mele”, a precizat acesta.

Prima dată am intrat în cea mai îndepărtată cameră de la etaj. O încăpere mică, cu un birou vechi. După ce ne-a arătat prima dată sertarele cu cărțile poștale aranjate în rânduri perfecte, a deschis și sertarele cu cele peste 50 de mii de calendare de buzunar.

„Am și peste 20 de mii de șervețele, peste 46 de mii de insigne, multe bancnote, monede, timbre, lacăte, peste 3 mii de lingurițe, o să vedeți și jucăriile Kinder. E doar o părticică aici, mai am și acasă multe obiecte”, a adăugat Beke Ernő, dorind parcă să se asigure că reușim să vedem totul.

Donații de la cei care au rămas impresionați de vasta sa colecție

Mergând dintr-o cameră în alta, n-am putut să nu observăm zecile de diplome frumos aliniate pe pereți, toate de la diverse evenimente culturale la care a participat colecționarul de-a lungul timpului.

Până să deschidă muzeul, ținea medaliile, brichetele, tablourile și mii de alte obiecte în locuința sa, fie în sertare sau în cutii. Asta până în 2010, 29 august, când le-a dedicat o casă, acolo unde să poată fi admirate și de alții.

Despre pasiunea sa pentru colecții de tot felul, au fost scrise șase cărți în română, maghiară, engleză și germană. Acestea de asemenea se pot răsfoi de către vizitatorii muzeului privat.

„Acolo e colecția de ascuțitoare și de ceasuri de buzunar. Am 116 piese. Ceasurile astea au fost donate. 16 numai sunt ale mele, restul sunt donate anul trecut de către un domn de la Sfântu

Gheorghe. Aici e colțul atleților din 1963 și 1979. Ei au avut opt titluri balcanice, un loc 4 mondial și peste 300 de recorduri naționale. Am bătut și Clubul Steaua. Atunci s-a făcut la noi Școala Athletică numărul 3, aici unde este Stadionul”, ne-a povestit bărbatul.

Aproape că o întreagă cameră este dedicată insinelor. Acestea sunt colecționate pe teme. De la cor, muzică, vânătoare, pescuit, auto, moto, cosmonautică, până la cele cu tematica păcii, a politicii sau sportului. Dintre cele 46 de mii de insigne pe care le-a adunat în toți acești ani, doar 8 mii sunt expuse în Casa Colecțiilor.

Într-o altă încăpere sunt expuse 600 de lingurițe, dintre cele 3.000 pe care le are. Un alt raft este plin de obuze din războaie, transformate manual în vase pentru flori.

O vitrină mică din sticlă adăpostește diverse degetare și cutiuțe pentru pilule, unele mai vechi decât altele.

Masa de schimb, locul întâlnirii colecționarilor

Tot la primul etaj, în mijlocul celei mai mari încăperi se află și masa de schimb. Indiferent de obiectul colecționat, cei care au o astfel de îndeletnicire, pot veni la Casa Colecțiilor pentru a face schimb cu alții. Locul este și un prilej pentru dezbateri și discuții despre vechimea unor anumite obiecte sau despre proveniența lor.

„Azi de exemplu un băiețel a luat figurine Kinder și a dat la schimb biluțe din sticlă pe care le colecționa. Aici au fost 60 de expoziții. De la prima expoziție până la ultima câte o piesă a fost donată Casei Colecțiilor și așa am făcut o colecție de sine stătătoare. Au fost expoziții de pictură, de binocluri, monede, fluturi, gândaci”, a mai spus Beke Ernő.

Mii de sticlucă de parfumuri, de la cele mai vechi, la cele cu istorie

După ce am văzut în fugă încăperile de la etajul întâi, am coborât la parter. Am zărit două camere întunecate, poate puțin înfricoșătoare la prima vedere, însă ce am descoperit acolo ne-a lăsat fără cuvinte. În prima încăpere sunt așezate pe rafturi sute de sticlucă goale de parfum, de la cele mai recente, până la cel mai vechi, de la începutul secolului XIX.

Colecționarul a desfăcut una dintre sticlucă vechi, iar mireasma acelor câteva picături dense rămase pe fundul recipientului venea direct din altă epocă. În aceeași cameră pe un alt raft și-au găsit locul și câteva zeci de ustensile vechi de farmacie, dar și o colecție mare de păhărele pentru pălincă.

Bârlogul Kinderilor

Ultima și poate cea mai colorată cameră este intitulată Bârlogul Kinderilor. Beke Ernő spune că pe timpul școlii vin clase întregi să admire acest paradis al jucăriilor atât de îndrăgite de copii din toată lumea. Urmărind atent jucăriile expuse, poți vedea cu ușurință evoluția figurinelor. Cele mai rare dintre jucării, și care probabil valorează o mică avere, sunt chiar cele modelate și pictate manual, primele care au apărut pe piață în anii '70. Chiar și așa, nu lipsesc de pe rafturi nici jucăriile care încă se găsesc în magazine.

Cei care vor să viziteze Casa Colecțiilor îl pot găsi zilnic pe Beke Ernő meșterind ceva printre obiectele expuse. Casa Colecțiilor se află chiar în centrul orașului Târgu Secuiesc, în Curtea 20.

„Oricând se poate vizita muzeul, nu percepem taxă de intrare, este gratis. Sunt aici în fiecare zi, din pasiune, sunt pensionar. Răspund cu drag la curiozitățile oamenilor. Le fac o poveste despre tot ce este prezentat aici. Oamenii de obicei nu vor să plece. Cu siguranță lucrurile de aici au o energie aparte. Nu povestesc niciodată același lucru, totul depinde de timpul ce mi se acordă și de persoana care vine. Mereu trebuie să refac povestea sau să spun ceea ce îi interesează pe ei. Lumea de obicei mă anunță când vine, dar eu de la opt, nouă dimineața sunt aici și până seara târziu. Grupul de obicei este primit afară și acolo se povestește istoria orașului. Le povestesc despre formarea curților care sunt unice. Ele există doar la Târgu Secuiesc”, ne-a spus la plecare Beke Ernő.

Întrebat de soarta Casei Colecțiilor, bărbatul a răspuns că probabil fiul, care este pasionat și el, va fi cel care va avea grijă să ducă mai departe istoria obiectelor agonisite prin muncă și dedicație de tatăl său.

La plecare i-am promis că ne vom întoarce cu altă ocazie când vom avea suficient timp pentru a ne plimba în voie printre toate rafturile și vitrinile din Casa Colecțiilor - o viață de om transpusă în lucruri.

INSIGNE EMISE DE A.C.I.R. ÎN PERIOADA 01.01.2019-31.12.2019

Viorel Stroe
Petrita

Am continuat și în acest an emiterea unor piese numai pentru colecționari, în baza art.10 din Statutul asociației. Aceste insigne au câteva caracteristici comune precum:

- Sunt confecționate până acum numai de Firma „ACCESORII PROD” Oradea.
- Insignele sunt produse în tiraje mici (până la 20 de exemplare) și se adresează numai colecționarilor din cadrul A.C.I.R.
- Piesele au tematici foarte variate (de la evocarea momentului aselenizării la victoriile sportive ale Simonei Halep, la centenarul unei echipe de fotbal cum ar fi „Jiul” Petroșani sau piese comemorative.
- Până acum au fost puse în circulație 17 piese (brelocuri, insigne și medalii), toate sub egida A.C.I.R.
- Propunerile pentru tiraje și tematicile care urmau să fie immortalizate în duritatea metalului au venit de la colecționarii din asociație.
- Toate desenele pentru piesele emise (excepție făcând cele dedicate poetului național) aparțin lui Dumitru Ioan Pușcașu.

Foto 1-2

Discuțiile despre realizarea primei piese din cele concepute anul acesta au început încă din 20 decembrie 2018, când strângeam ultima expoziție din anul trecut.

Am hotărât atunci să emitem insigne care să redea cele mai cunoscute imagini ale poetului național.

Anul trecut am mai bătut o insignă cu cea mai cunoscută imagine a lui Mihai Eminescu, dar fără sigla asociației. Am hotărât ca pentru 15 ianuarie 2019 să rebatem piesa în cauză – pe cea cu imaginea poetului aparținând fotografului Jan Tomas la Praga în 1869 și cea de-a doua imagine realizată de către fotografii Frantz Duschek la București în 1880.

Foto 3

După o jumătate de secol, foarte mulți din tânăra generație au uitat sau nu au știut niciodată fraza celebră venită în premieră de pe satelitul natural al Pământului.

Vocea lui NEIL AMSTRONG auzită de întreaga omenire la data de 15 iulie 1969 anunța aselenizarea:

„Un pas mic făcut de om,
Un salt uriaș pentru omenire”

Mulți contestă veridicitatea aselenizării, susținând-o drept o „făcătură americană”, un trucaj.

Pentru ca momentul să nu treacă definitiv în uitare, Consiliul de coordonare operativă al asociației a hotărât emiterea unei insigne aniversare în acest scop într-un tiraj foarte mic pentru colecționari.

Foto 4-5-6

La data de 13 iulie 2019 Simona Halep câștigă turneul de la Wimbledon, învingând-o pe favorita competiției Serena Williams cu 6-2, 6-2. Pentru marcarea

acestui eveniment sportiv de excepție, am hotărât immortalizarea acestuia într-o insignă.

Piesa care a făcut plăcere colecționarilor a fost bătută în două variante: cu sigla asociației și fără.

În data de 03.08.2019, fiind la EXPO SPORT VĂLIȘOARA, colegul Dorel Huh a propus realizarea unei piese și cu victoria sportivei noastre anul trecut la Roland-Garros. Propunerea a fost aprobată și astfel a apărut și o insignă retro privind palmaresul Simonei Halep.

Foto 7-8

În ziua de 12.05.2019 a trecut pe la mine colegul Nicu Tudor. Printre alte discuții a abordat ideea că anul acesta echipa de fotbal „Jiul” Petroșani împlinește un centenar în „alb-negru”- culorile clubului.

La Vălișoara, în 03.08.2019, veteranul colegilor din județ, Ioan Lung, a reluat ideea emiterii unei insigne în acest sens. Având la mine două proiecte de insigne, le-am arătat colegilor, care au apreciat desenele. Nu s-a putut ajunge la o variantă, așa că s-a hotărât realizarea ambelor piese.

Foto 9

La Vălișoara, în perioada 3-4.08.2019, se desfășoară în mod tradițional „Zilele comunei”. În prima zi are loc o expoziție de insigne pe Stadionul „Voința” din localitate.

Anul acesta ploaia a încurcat socotelile gazdelor care marchează evenimentul, chiar dacă nu a permis desfășurarea expoziției.

Totuși, pentru albumele noastre poza de grup a fost realizată pe stadion, între două reprize de ploaie.

Foto 10-11-12-13 Anul acesta cel de-al XI-lea Congres Național de insignografie și cea de-a VLV-a Expoziție colectivă de insigne s-au desfășurat în perioada 07-09.06.2019 . cu această ocazie au fost realizate două insigne: una care marchează congresul, cealaltă expoziția colectivă. A fost pentru prima dată când cel mai important eveniment insignografic a fost mediatizat de două insigne. Toți colecționarii participanți la eveniment au primit din partea gazdelor o plachetă ovală și un breloc gândit special pentru această ocazie.

Avers

Revers

Foto 14

S-au împlinit anul acesta, la 6 august, 90 de ani de la greva minerilor de la Lupeni, când și-au pierdut viața 22 de muncitori. De-a lungul timpului, pentru marcarea evenimentului s-au ridicat monumente la Lupeni și Petrița, a fost turnat un film denumit „Lupeni '29”, au fost bătute medalii și o plachetă, respectiv acum o insignă, care a fost oferită celor care au participat la comemorarea tristului eveniment din anul 1929.

Foto 15-16

În luna octombrie a acestui an, Schitul „Înălțarea Sfintei Cruci” din Straja a împlinit două decenii de existență. Amplasat într-un loc mirific, Schitul este admirat și vizitat de către toți turiștii care urcă în masivul Straja. În anul 2002, colegii care au participat la cea de-a XXVIII-a Reuniune a colecționarilor de insigne de la Lupeni au avut parte de o surpriză plăcută: o seară la Cabana Straja. După ce au admirat splendorile peisajelor alpine și au trecut prin formalitățile de cazare, s-a făcut o vizită colectivă la schit.

Anul acesta marcăm 20 de ani de existență a Schitului printr-o insignă și un breloc.

Foto 17

Insigna comemorativă „In memoriam PARDOS IOAN”, care a fost practic realizată în 2018, când s-au împlinit cinci ani de când „Nelu”, cum îi spuneau cei apropiați, a trecut la cele veșnice.

Familia a mai cerut încă un set de insigne, dar cu altă culoare a coroanei circulare, deci piesa este practic o rebateră.

Acestea au fost realizările asociației în domeniul emiterii unor piese care, cu părere de rău, nu au intrat în colecțiile tuturor colegilor, deoarece unele insigne au fost realizate în tiraje foarte mici, fiind oferite doar participanților la activități, ca stimulent.

Că au foarte multe sau puține, rămâne să stabilească fiecare în parte.

Revenim și în continuare ca, atunci când există o manifestare aceasta să fie însoțită de emiterea unor piese, mai ieftine sau mai scumpe, după buzunarul fiecăruia, dar care să rămână în colecțiile noastre.

În încheiere doresc tuturor să aibă încredere în capacitățile proprii, ca în final să ne bucurăm de realizarea fiecărei piese, fiindcă am avut și noi o contribuție și ne intră în colecție.

Mult succes!

DIN REALIZĂRILE UNUI COLECȚIONAR BOTOȘĂNEAN

Stelian Brânzei
Botoșani

Stimați colegi așa cum este și firesc fiecare dintre noi, membrii A.C.I.R. căută după umilele noastre puteri să ne aducem contribuția la zestrea insignografică pe care o vom lăsa moștenire viitorului.

Botoșănean fiind, sunt legat sufletește de Luceafărul poeziei românești, Mihai Eminescu și de toate personalitățile botoșănene.

Prezența mea la toate manifestările culturale mi-a dat prilejul de a realiza insigne care să marcheze aceste evenimente.

În continuare voi prezenta în ordine cronologică, cele 15 insigne de tip TD realizate în anul 2018.

- 1) Prima insignă de acest fel a fost dedicată „Zilelor Eminescu” de la Botoșani din 15 ianuarie 2018. Tirajul a fost de 150 de bucăți.
- 2) A doua insignă marchează atribuirea premiului național de poezie „Mihai Eminescu” pe anul 2017, eveniment ce a avut loc tot în 15 ianuarie 2018. Tirajul acesteia a fost de 150 de piese.
- 3) Următoarea insignă este dedicată „Zilei mondiale a poeziei”, eveniment ce a avut loc în data de 21 martie 2018, tirajul insignei fiind de 150 de bucăți.
- 4) În luna iunie 2018, la Dumbrăveni, a avut loc cea de-a X-a ediție a manifestării culturale „Mihai Eminescu” cu această ocazie am realizat o insignă într-un tiraj de 150 bucăți.
- 5) Ediția a VII-a a Festivalului de poezie și proză „Mihai Eminescu” Botoșani-Ipotești, manifestare la care sunt premiați cu trofeul „Poesis litera” cei mai talentați autori în domeniu, a fost marcată printr-o insignă emisă într-un tiraj de 150 de exemplare.
- 6) Congresul național de poezie Botoșani-Ipotești-Vorona-Suceava, ajuns și el la ediția a X-a, va rămâne în memoria metalului inscripționat pe cele 150 de insigne realizate cu această ocazie.
- 7) Manifestarea Zilele „Mihai Eminescu – porni Luceafărul”, aflată la cea de-a XXXVII-a ediție a beneficiat și ea de o insignă bătută în 150 de exemplare.
- 8) La Chișinău Criș în anul 2018 a avut loc cea de-a XXXIX-a ediție a Simpozionului Valori ale limbii și literaturii române „Mihai Eminescu”, eveniment marcat la rândul său cu cele 150 de insigne realizate cu această ocazie.
- 9) Cea de-a XX-a ediție a Simpozionului național „Eminescu - Carte, Cultură, Civilizație”, ce a avut loc la Botoșani în 15 iunie 2018, a beneficiat de emiterea unei insigne realizată în 150 de exemplare.
- 10) Manifestarea culturală Zilele „Mihai Eminescu” Botoșani-Ipotești din 15 iunie 2018 nu putea trece fără a fi păstrată în memoria insignografică. Deci au fost emise cu această ocazie 150 de insigne.
- 11) Următoarea insignă marchează cea de-a X-a ediție a Festivalului Național de muzică folk pentru copii și tineret „Serile melancolice Eminescu” de la Săveni-Ipotești-Botoșani, realizată într-un număr de 400 bucăți.
- 12) Ce de-a XIII-a ediție a Zilelor Teatrului „Mihai Eminescu” din Botoșani ce a avut loc în luna octombrie 2018, a fost marcată prin emiterea a 150 de insigne cu această temă.
- 13) Împlinirea a 200 de ani de la nașterea lui Mihail Kogălniceanu în data de 6.09.2017 a fost marcată prin emiterea unui număr de 200 de insigne cu această temă.
- 14) Tot în luna octombrie a anului 2017, la Botoșani s-a sărbătorit împlinirea a 35 a de ani de activitate a Secției Numismatice Botoșani a S.N.R. Cu această ocazie au fost bătute 150 de insigne TD și a fost tipărită o diplomă care a fost oferită în nume personal (în calitate de membru în conducerea Secției Numismatice Botoșani), unor personalități apropiate mie.
- 15) În perioada 17-18 iunie 2018 a avut loc acordarea Premiului național de istorie „Nicolae Iorga”, manifestare aflată la cea de-a XVI-a ediție. Evenimentul a fost marcat printr-o insignă realizată în 150 de exemplare.

Toate insignele emise de mine cu ocazia diferitelor evenimente culturale au fost înmânate unor colecționari, personalități, elevilor și copiilor prezenți la acestea.

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

CINE POATE DA RELAȚII

Cu puțin timp în urmă, un coleg foarte norocos a intrat în posesia unei splendide insigne achiziționată dintr-un anticariat din Iași (foto).

Piesa se poate încadra la tematica „Pace” ținând cont de grafica ei și se pare că provine din Statele Unite. Insigna are o lățime de 90 mm și 45 mm înălțime, nefiind emailată. La baza insignei se află o eșarfă susținută de doi porumbei, pe care apare înscrisul „PEACE”.

Ținând cont de porumbei, piesa poate fi datată post Congresului de Pace de la Paris unde porumbeii au fost adoptați ca simbol al păcii („Porumbelul Păcii” desenat de Pablo Picasso în 1949) Reversul insignei este anepigraf, iar sistemul de prindere tip broșă.

Rugăm pe cei care pot face referiri despre insigna în cauză să ne comunice acest lucru telefonic la numerele existente în Jurnal (secretar și președinte) răsunsurile vor fi publicate în numărul 21 al jurnalului insignografic.

Pe această cale vă informăm că stăm la dispoziția oricărui coleg care are neclarități în ceea ce privește originea unor piese, prin prezenta rubrică.

Colectivul de redacție

ULTIMA ORĂ

GALA DE EXCELENȚĂ „ACCENT MEDIA”

La Deva în data de 17 octombrie 2019, a avut loc Gala de excelență „Gala Accent Media”, evenimentul a avut loc în cadrul Salonului Hunedorean al Cărții.

În cadrul acestei gale au fost premiate de Compania Accent Media persoane importante pentru viața socială, administrativă sau culturală a județului .

Cea de-a cincea ediția a „Galei Accent Media” a reunit în sala oferită de complexul Deva Mall personalități, dar și oameni simpli, care în decursul timpului au făcut dovada că pot realiza ceva în afaceri, politică, administrație, viața socială, sport sau cultură.

„Sunt bucuros că văd aici oameni de o mare calitate, oameni reprezentativi care, în decursul vieții lor au făcut lucruri de excepție. De aceea, am decis să-i aducem în fața dumneavoastră. Unii dintre ei

sunt oameni simpli, trec pe lângă noi, dar sunt de o mare valoare într-un anumit sector de activitate. Vă promit că vom continua acest gen de manifestări pentru că promovarea valorilor duce la performanță”, spunea, în deschiderea evenimentului, președintele Companiei Accent Media, Cornel Poenar.⁴⁰

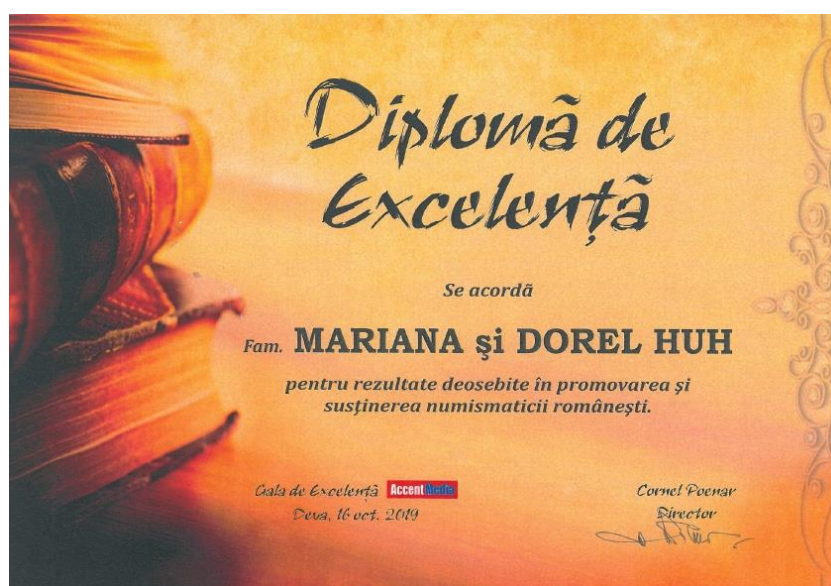
Printre cei premiați cu această ocazie s-au aflat și colegii noștri Mariana și Dorel Huh, a căror activitatea depusă pe tărâmul insignografiei românești nu a putut trece neobservată de către organizatorii evenimentului.

O pasiune de-o viață s-a materializat într-o colecție impresionantă, ar fi o descriere sumară a ceea ce a reușit o familie din Vălișoara – Luncoiu de Sus. De 45 de ani, Dorel și Mariana Huh colecționează insigne, iar acum au ajuns să dețină peste 4.000 de asemenea obiecte. Performanța le-a fost răsplătită cu șase titluri de campioni naționali și 35 de ani de participare la expoziții naționale ale colecționarilor, sunt doar câteva repere din traiectoria unei pasiuni.⁴¹

„Soțul meu este pasionat de sport. Una dintre insignele cele mai dragi este cea prin care este reprezentată echipa Mica Brad, din 1934”, a dezvăluit Mariana Huh.⁴²

Mariana și Dorel Huh alături de președintele Companiei Accent Media domnul Cornel Poenar.

Insigna și diploma acordată cu această ocazie.

⁴⁰ Text preluat din cotidianul online Accent Media din 17.10.2019

⁴¹ Idem

⁴² Ibidem

La manifestare au participat ca invitați, ing. Mircea-Ioan Rovinar, primarul comunei Vălișoara, Ioan Lung veteranul colecționarilor de insigne din județul Hunedoara, Lucian Bornemisa, președintele Hobbi Club și Gheorghe Turi, toți din Deva.

Colega noastră Cornelia Huh răspunde la câteva întrebări puse de un reporter.

Recunoașterea și premierea unor colegi care din pasiune au realizat colecții impresionante de insigne ce pot sta la baza unor studii istorice este un fapt îmbucurător.

În imaginea alăturată colegii Ioan Lung și Lucian Bornemisa împreună cu cei doi premianți.

SCRISOARE DESCHISĂ

Am întârziat mult redactarea epistolei în speranța că va apărea o cât de mică ameliorare a stării mele de sănătate, motiv pentru care nu am putut participa, spre regretul meu, nici la Congresul care a avut loc la Turnu Măgurele.

Este drept că, în 2018 când situația era încă cu totul alta, am promis că în 2020 voi organiza la Târgu Secuiesc cel de-al XII-lea Congres național de insignografie și cea de-a XLVI-a Expoziție colectivă de insigne, dar la vârsta pe care o am și din cauza stării precare a sănătății, situația se poate schimba radical de la o zi la alta, deci cu durere în suflet, vă anunț că NU voi putea organiza anul viitor cea mai importantă manifestare insignografică din România.

Cunoscând tenacitatea Domnului Președinte și ajutorul pe care îl primește de la P.S.† Galaction și a colegilor ec. Ștefan Dina, Dumitru Pușcașu și mulți alții, sper ca se va găsi soluția cea mai adecvată ca șirul întâlnirilor colecționarilor de insigne din cadrul A.C.I.R. să nu fie întrerupt.

Deoarece cu sufletul sunt mereu aproape de mișcarea insignografică din țară, am auzit că la Turnu Măgurele, în cadrul Adunării generale a fost aprobată, la propunerea unui coleg de la București, ca tema jurizată la cel de-al XII-lea Congres să fie „Eminescu – simbol al națiunii române; 175 ani de la nașterea poetului național”. Pentru omagierea și comemorarea la București a poetului național se organizează anual patru expoziții: două la Parlament și două la Cercul Militar Național, respectiv manifestări similare au loc la Botoșani și Alexandria, ceea ce este un lucru foarte frumos.

Reamintesc, însă, că anul 2020 este un an olimpic și că la București se vor disputa patru meciuri în Campionatul European de fotbal (în premieră) și nu ar fi lipsit de importanță să marcăm și noi prin tematica jurizată aceste evenimente. Este o părere strict personală.

În cazul tematicii jurizate, dacă propunerea vine din partea unui coleg și este aprobată de Adunarea generală, acesta din urmă ar trebui să susțină tematica prin executarea pe cont propriu a unor premii, diplome și tot ce aparține unei expoziții de ținută, chiar dacă persoana în cauză participă sau nu cu exponate la tematica jurizată. Scopul principal este ca participanții să fie mulțumiți!

Cu regretele de rigoare, cer încă odată scuze de la colegi pentru faptul că cea mai importantă manifestare insignografică din România, NU va putea fi organizată la Târgu Secuiesc!

Vă doresc putere de muncă pentru a rezolva problemele create de mine!

Cu stimă și respect,

Beke Ernő,

Un frumos gest colegial

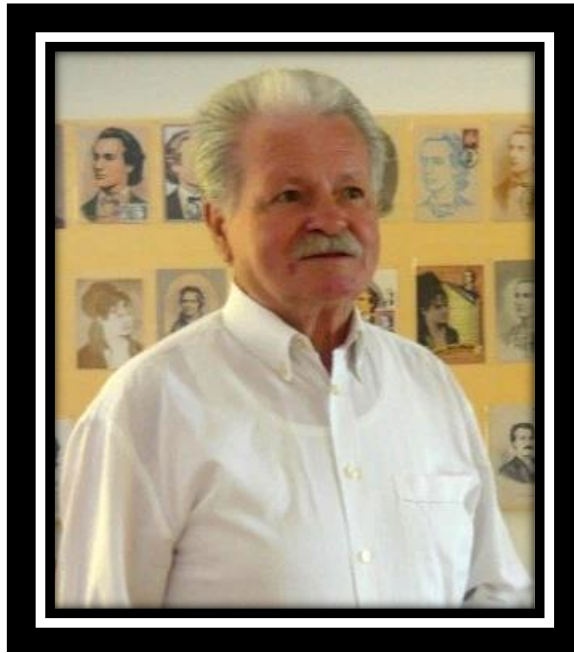
Am primit scrisoarea de mai sus de la Beke Ernő, vicepreședinte A.C.I.R. pe zona Transilvania. După obținerea acceptului autorului, am considerat utilă publicarea ei în „Jurnalul insignografic”.

(Nota redacției):

Am citit și recitit scrisoarea primită și mi-am dat seama că timpul a trecut implacabil peste toți colegii din generația „veche” de colecționari, din care fac parte și eu.

Poate a sosit vremea să facem un pas înapoi, să lăsăm locul tineretului.

Dorim colegului BEKE ERNŐ să-și poată duce mai departe, visul înfiripat odată cu înființarea „Casei colecțiilor” – unică în felul ei la noi în țară.

IONESCU AUREL
(1940-2019)

Zorii zilei au răsărit pentru Ionescu Aurel la data de 23 august 1940, în localitatea Toplița, județul Harghita, părinți fiindu-i Victoria-Speranța și Dumitru.

Studiile primare și liceale le-a efectuat la Alexandria, iar pe urmă cu brio, pe cele superioare la Academia de Studii Economice București; apoi, timp de 38 de ani, în calitate de economist a fost șef serviciu contabilitate, apoi contabil șef la Cooperativa Meșteșugărească, membru al Corpului de experți contabili și contabili autorizați, unde și-a dovedit competența.

Împreună cu Angelica a întemeiat o familie, iar Dumnezeu i-a binecuvântat cu trei copii: Daniela, Aurel și Cătălina.

O întâmplare aparent banală pentru mulți dintre noi, i-a marcat toată viața de colecționar și pe care o povestea cu multă plăcere: ... „Copil fiind, mergeam cu bunica mea să îngrijim mormintele străbunilor. Am curățat iarba, am plantat flori și am găsit în pământ o monedă turcească de pe la 1700, un firfirc...”

Această monedă a constituit baza colecției economistului Ionescu Aurel, de care s-a despărțit cu lacrimi în ochi peste foarte multe decenii.

În 1971 devine membru corespondent al Societății Numismatice Române, iar din 13 august 1977 membru activ al societății, având legitimația cu numărul 650, moment pe care îl numește cel mai important în viața de colecționar.

Prin natura profesiei a deținut mult timp, benevol, funcția de cenzor al S.N.R.

Ec. Ionescu Aurel a fost și a rămas toată viața un mare admirator al lui Mihai Eminescu și al operei sale, fapt ce s-a reflectat în colecția personală prin medalistică, insignografie, filatelie și cărți rare.

A fost membru al Grupării Colecționarilor de Medalii EMINESCU condusă la vremea respectivă de col (r) Dogaru Ioan și al Grupării Colecționarilor EMINESCU Botoșani, condusă de ing. Iosub Nicolae.

În anul 2006 Gruparea Colecționarilor de medalii EMINESCU i-a acordat medalia „Pana de aur a lui Mihai Eminescu” și premiul I pentru întreaga activitate eminesciană.

Strădania de a contribui la promovarea valorilor culturii românești i-a fost răsplătită în anul 2012 prin atribuirea Diplomei de excelență de către Fundația Internațională „Mihai Eminescu”, cu ocazia zilei de 15 ianuarie la Palatul Parlamentului.

Ec. Ionescu Aurel a fost membru fondator, în anul 2009, al Asociației Colectorilor de Insigne din România, iar în anul 2012 întreaga activitate insignografică i-a fost recompensată cu Premiul „Floarea de colț”.

În ultima perioadă starea sănătății sale s-a înrăutățit constant, motiv pentru care s-a retras din activitate, dar cu sufletul a rămas alături de noi.

Este imposibil să redai într-o pagină activitatea de aproape 60 de ani a ec. Ionescu Aurel, care a adunat de-a lungul vieții atâtea diplome și premii, încât despre acestea ar putea fi scrisă cel puțin o broșură.

Trecerea în eternitate a colegului ec. Ionescu Aurel este o grea pierdere pentru insignografia din țara noastră.

Acum ec. Ionescu Aurel odihnește alături de soție, într-un cimitir din Bușteni.

Dumnezeu să-l aibă în paza Sa sfântă.

CUPRINS

***	COLABORATORII JURNALULUI DE-A LUNGUL TIMPULUI	Pag. 2
Tiberiu Kelemen	ÎN LOC DE PREFAȚĂ	Pag.3
Vilică Munteanu	MICROBUL COLECȚIONĂRII	Pag.4
Mihai C. V. Cornaci	MATURITATEA JURNALULUI	Pag.5
Radu Tabără	JURNALUL INSIGNOGRAFIC LA AL 20-LEA NUMĂR	Pag.6
Ilin Milan	SALUTĂM A 20-A APARIȚIE A JURNALULUI INSIGNOGRAFIC	Pag.7
Ștefan Dina	SCRISOARE DE SALUT	Pag.8
Beke Ernő	„JURNALUL INSIGNOGRAFIC” LA CEA DE-A XX-A APARIȚIE	Pag.9
***	PARTICIPANȚII LA CE DE-AL XI-LEA CONGRES	Pag.10
***	COMUNICĂRILE PREZENTATE	Pag.11
Tiberiu Kelemen și	CEL DE-AL XI-LEA CONGRES NAȚIONAL ȘI CEA DE-A XLV-A	Pag.12
Dumitru Pușcașu	EXPOZIȚIE COLECTIVĂ DE INSIGNE TURNU MĂGURELE, 2019	
Ilin Milan	CORUL GERMAN DIN BUCUREȘTI 1852	Pag.22
Gheorghe Căpitanu	S.C. RULMENȚI S.A. BĂRLAD(INSIGNE ȘI MEDALII)	Pag.27
Dorel Bălăiță	INSIGNELE FSLCP	Pag.29
Stelian Brânzei	200 ANI DE LA NAȘTEREA LUI MIHAIL KOGĂLNICEANU	Pag.31
Dorel Bălăiță	INSIGNA - PRIMA EMISIUNE DE TELEVIZIUNE ÎN ROMÂNIA	Pag.33
Dumitru Ioan Pușcașu	SUȘȚINERILE MECANIZATE ALE LUCRĂRILOR MINIERE	Pag.37
	REPREZENTATE ÎN INSIGNOGRAFIE	
Costel Giurcanu	INSIGNA „SOCIETATEA PRINCIPELE MIRCEA”	Pag.41
Tiberiu Kelemen	6 AUGUST 1929-ZI ÎNSĂNGERATĂ LA LUPENI	Pag.42
Tabără Radu	INSIGNELE ANIVERSARE EMISE DE U.T.C.	Pag.45
Ștefan Dina	INSIGNELE „FESTIVALULUI PIONIERESC LITORAL”	Pag.48
Tiberiu Kelemen	CEA DE-A XI-A EDIȚIE A „EXPO SPORT VĂLIȘOARA”	Pag.50
Tiberiu Kelemen	RECENZIE -FENOMENUL INSIGNELOR DE MERIT CIVILE DIN	Pag.52
	PERIOADA COMUNISTĂ AUTOR : ALUNEL COCON	
Daniela Luca	COMOARA ASCUNSĂ DIN ORAȘUL BRESLELOR	Pag.53
Viorel Stroe	INSIGNE EMISE DE A.C.I.R. ÎN PERIOADA 01.01.2019-31.12.2019	Pag.55
Stelian Brânzei	DIN REALIZĂRILE UNUI COLECȚIONAR BOTOȘĂNEAN	Pag.58
***	CINE POATE DA RELAȚII	Pag.60
***	GALA DE EXCELENȚĂ „ACCENT MEDIA”	Pag.61
Beke Ernő	SCRISOARE DESCHISĂ	Pag.63
***	IN MEMORIAM - IONESCU AUREL	Pag.64
	CUPRINS	Pag.66

Producem de 22 de ani , o gamă diversificată de insigne

Material : din alamă, cupru, tablă decupată, aluminiu, alpaca , staniu, zamac, argint, aur.

Procedeu principal : turnate sub presiune ,turnate în cochilă, matrițate, stampate, frezate chimic, printate offset sau full color, tampografiate , sirigrafiate, laserate.

Acoperire galvanică : Cuprate, alămite, nichelate, argintate, aurite, antracizate si variantele acestora patinate.

Modul de prindere : cu ac și element elastic ștanțat, cu ac și element elastic strunjit , cu ac de siguranță , cu lamelă arc , cu șurub piuliță , cu buton magnetic , cu ac cu picior lung.

Colorare : cu vopsea, cu rășini epoxidice, cu emailuri la cald sau rece.

Complexitate : in plan 2D și in spațiu 3D.

SC ACCESORII PROD SRL
Oradea, str. Ogorului nr. 28/A

EMAIL
office@accesoriiprod.ro
accesoriiprod@yahoo.com

WEBSITE
www.accesoriiprod.ro

*“Crează ca un Dumnezeu,
Trăiește ca un rege,
Muncește ca un sclav.”*

Brâncuși

ACCESORII PROD

Str. Ogorului nr 28 / A Oradea Tel 0259 428 303

www.accesoriiprod.ro

Produce piese turnate: medalii, brelocuri, insigne emailate